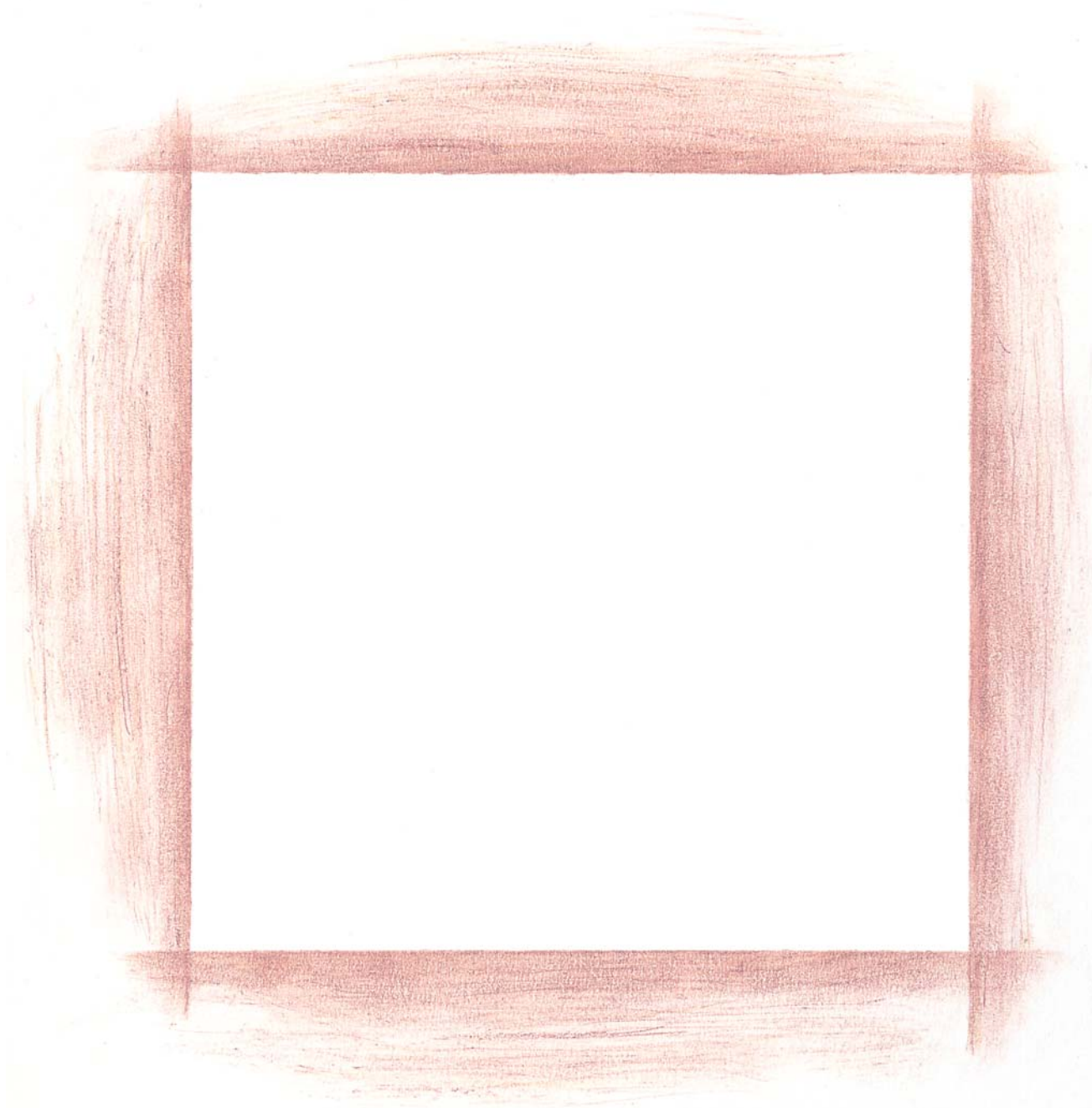

(Κείμενο εκτός βιβλίου)

- Οι εκτυπωμένες σελίδες δεν είναι στη διάσταση του βιβλίου.
- Η αρίθμηση σελίδων προστέθηκε μόνο για το αρχείο PDF.
- Τα κείμενα και τα σχέδια του βιβλίου παρέχονται μόνο για την ανάγνωσή του και για καμία άλλη χρήση.

Η γαλάζια πεταλούδα

Σ' όσων κορμιά μικρά,
φορούν φτερά μεγάλα...

* * *

Ήταν πρωί, κι ο ήλιος, ζεστός, έλουζε με φως το καταπράσινο δάσος. Λουλούδια σε χρώματα τόσα, άνθιζαν ανάμεσα σε θάμνους και φορτωμένες φυλλωσιές, ενώ ο άνεμος ψηλαφιστά αργοπέρναγε γλυκαίνοντας τις σκιές των δένδρων...

Στο μικρό ξέφωτο γαλάζια λουλούδια —σα λιμνούλες δροσιάς— σκόρπιζαν γύρω τους διάφανα αρώματα.

«Καλημέρα...»,
είπε η μικρή πεταλούδα και αφέθηκε απαλά στα μεγάλα του πέταλα.

...

«...Καλημέρα» αποκρίθηκε εκείνο. Ασυνήθιστο σε τέτοιες ευγένειες, δειλά μισάνοιξε το νυσταγμένο βλέμμα του.

«Θα μπορούσα να πιω λίγο;»

Δεν απάντησε μα εκείνη έσκυψε διψασμένη στο πολύτιμο κέντρο του. Είχε νωρίτερα μόλις γεννηθεί, κι όμως αυτό το νέκταρ φάνηκε να της δίνει ζωή...

Ρούφηξε αχόρταγα κάποιες του σταγόνες κι έκανε να φύγει.

«Ευχαριστώ», είπε στο γαλάζιο λουλούδι. Μα εκείνο δεν απάντησε και πάλι. Την είδε μονάχα να πετά γύρω του, να παίζει για λίγο με τον άνεμο, κι ύστερα να χάνεται πέρα από το ξέφωτο.

Έκλεισε τα μάτια του.

* * *

«Θα μπορούσα να πιω λίγο;»
 ρώτησε σιγανά η μικρή πεταλούδα το λευκό λουλούδι, εκεί
 στη ρίζα του γέρικου δένδρου.
 «Είμαι, βλέπετε, τόσο διψασμένη...»

Εκείνο δε μίλησε. Τέντωσε το μίσχο του ψηλά, και τρά-
 βηξε χαμηλότερα τα άσπρα του πέταλα. Το χώμα ανέδνε της
 νύχτας όση απέμεινε δροσιά, ενώ τα πουλιά πέρα ακούγο-
 νταν, μακριά ως τις άκρες του δάσους.

...Σκύβοντας να πει άπλωσε επάνω του τα μικρά φτερά της
 και το φως διαπέρασε τότε τα γαλάζια της χρώματα...

Ζητούσε το νέκταρ της γης, όπως η ξεραμένη γη διψά για
 βροχή...

«Τόσες πεταλούδες έχω δει» το λευκό λουλούδι μονάχο
 ψιθύρισε λόγια ακατάληπτα... «...Μοιάζουν σαν όλα, να ξε-
 χνούν το χρώμα τους...»

«...Ο ουρανός, κι εκείνος ακόμα, σκοτεινιάζει.»

Η μικρή πεταλούδα ξαφνιάστηκε. Δεν είχε, δε μπόρεσε τί-
 ποτα να πει.

Σταμάτησε. Κοίταξε τη γαλάζια σκιά της να παιχνιδίζει
 —σα σύννεφο— στα ολόλευκα πέταλα... Ύστερα ανοιγό-
 κλεισε μια δυο φορές τα φτερά της και γλύστρησε σιωπηλά
 στον άνεμο.

...

...Ανέβηκε ψηλά, λίγο πάνω από το ανοιξιάτικο δάσος. Κι
 εκεί παρέμεινε, το γέλιο της σκορπίζοντας στις κορυφές των

δένδρων. Ως σήμερα το πρωϊ φυλακισμένη ήταν στο στενό
 κουκούλι της. Και πιο πριν μια λαίμαργη κάμπια στα φύλλα
 των θάμνων...

Πετώντας ανάμεσα στα λεπτά κλαδιά σκεφτόταν πόσα
 χρωστούσε πράγματι στα δυο της φτερά.

...Χωρίς να θυμάται και πολλά, θυμόταν σίγουρα πόσο
 ψηλοί της φαίνονταν κάποτε οι κορμοί τριγύρω της. Αυτές
 οι κορυφές πόσο απλησίαστες. Τόσο, που σχεδόν ποτέ δε
 γυρνούσε να τις δει.

Ακόμα κι οι μίσχοι της φαίνονταν πελώριοι...

Μα ό,τι κι αν είχε περάσει έμοιαζε πια σα να 'χε ξεχαστεί.
 Τώρα γεύονταν, σα για πρώτη φορά, την ομορφιά της ζωής. Τη
 δροσιά της χλόης.

Και τη ζεστασιά των κλαδιών...

Μόνο τα λόγια του λευκού λουλουδιού τριγύριζαν από νω-
 ρίς στο νου της. Ως ότου, η ώρα έφτασε που πέφτει η νύχτα...

Είναι αλήθεια δεν είχε συναντήσει ακόμα άλλες πεταλού-
 δες. Μα από παλιά, όσο θυμόταν, της φαίνονταν όλες να
 'ταν ίδιες.

...

«Καλησπέρα»,
 είπε ευγενικά στο χρυσαφένιο λουλούδι και χαμήλωσε
 πάνω του.

«Είσαι τόσο παράξενο», του χαμογέλασε...

«Ο ήλιος γέρνει μα εσύ μοιάζεις με τον ήλιο παντοτινά
 που λάμπει.»

«...Σα να 'πεσες από τη μέση τ' ουρανού...»

Το ηλιόσχημο λουλούδι έπαιξε αμήχανα τα ακτιδωτά του πέταλα.

...Ένα στα τόσα κίτρινα λουλούδια, δε θα περίμενε ποτέ ν' ακούσει κάτι τέτοιο. Και το ξέφωτο που βρισκόταν θα 'ταν σίγουρα γεμάτο λουλούδια σαν κι αυτό. Όμως δεν είπε τίποτα γιατί η μικρή πεταλούδα έμοιαζε τόσο χαρούμενη που το είχε βρει...

Την είδε μονάχα να πετά γύρω του, σα μια μικρή γαλάζια φλόγα. Ο ήλιος έσβυνε πίσω απ' τα βουνά· στο δάσος ξανάνθιζε η λάμψη του σκότους...

Την άφησε ν' αγγίζει ευγενικά το βελούδινο δίσκο του.

Ν' ανοίξει πάνω του τα διάφανα φτερά της και ήσυχη να κλείσει τα μάτια της.

«Κι εσένα...» ψιθύρισε, ας μην άκουγε πια «...που τα φτερά σου τρέμουν μ' αντέχουν τον άνεμο...»

«Είναι τα χρώματά σου, ζεστά...

Είναι τα χρώματά σου πιο ζεστά, απ' το παντοτινό το χρώμα τ' ουρανού.»

Για λίγο ακόμα την κοίταξε ν' απλώνει τα όνειρά της, στ' απαλά του πέταλα. Την ένιωσε ν' ακουμπά στο σώμα του, το μικρό της σώμα. Κι ύστερα έκλεισε μαζί της τα μάτια του.

Ένας μικρός γαλάζιος ουρανός θ' αναπαυόταν —κουρασμένος— τη νύχτα εκείνη, επάνω στις ακτίνες, κάποιου ήλιου.

* * *

Τα τιτιβίσματα των πουλιών έμοιασαν να καλούν τη μέρα κοντά τους.

Εκείνη —απρόθυμη θα 'λεγες και διστακτική—, ώσπου ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά τους· άρχισε να υψώνεται όλο ομορφότερη... Ντυνόταν τα χρώματα και λαμπερές άπλωνε τις ακτίδες της στη μικρή κοιλάδα.

Μαζί της έλαμπε, κι ότi ίσως αντάμωνε.

...

Η γαλάζια πεταλούδα ξύπνησε αργά στο χρυσό της λουλούδι.

Εκείνο, ανοίγοντας τα μάτια του, συνάντησε το δικό της βλέμμα... Βαθιά και τα δύο μουδιασμένα θα 'τανε απ' το χρόνο που πέρασε.

Μα πρώτο, τη θέληση βρήκε να μιλήσει.

«...Θα 'πρεπε να κοιμάσαι πια στις σχισμές των δένδρων» της είπε σιγανά. «Η νύχτα, απλώνεται πάντα σκληρότερη στου δάσους τα ξέφωτα.»

«Κι η υγρασία της θα μπορούσε να βλάψει τα γαλάζια σου χρώματα...»

Η μικρή πεταλούδα ήταν ακόμα νυσταγμένη. Το φως της αυγής σιγά-σιγά δυνάμωνε κι ο άνεμος στέγνωνε τα νοτισμένα φτερά της. Μα το μικρό της σώμα την ώρα αυτή, είχε τον ήλιο πιότερη ανάγκη.

...Ανέβηκε πίσω στον ουρανό, χάρηκε κοντά του ανταποδίδοντας τα ζεστά του χάδια, πριν πάλι αφευθεί στο μεγάλο λουλούδι.

«Λουλούδι μου...», σε λόγια του απάντησε που δεν είχε ξεχάσει, «Σ' ευχαριστώ... Όμως τα χρώματά μου δεν έχουν για μένα σημασία...» «Τότε που ήμουν ακόμα μια κάμπια, δυο απλά φτερά ήταν το μόνο που θέλησα· δυο απλά φτερά για να βρεθώ ψηλά μια στιγμή μόνο...»

Η μέρα είχε στ' αλήθεια ξεκινήσει τώρα, μ' όλα τα χρώματα και τις μυρωδιές της. Άφησε τη γλυκύτερη ευωδιά του ν' απλωθεί τριγύρω.

Εκείνη την ένωσε. Έσκυψε μέσα του και γεύθηκε το δροσερό του νέκταρ.

«...Μικρή μου πεταλούδα» άκουσε τρυφερά να της λέει. «Είσαι πολύ μικρή ακόμα για να ξέρεις...»

«Για σένα ίσως, μα ο κόσμος γύρω σου μπορεί μόνο τα χρώματα να δει.

Πρόσεχε τα λοιπόν...»

...

Δε θα μπορούσε να του φέρει αντίρρηση. Ο ήλιος έλαμπε πάνω τους. Στα γαλάζια της χρώματα. Στα κίτρινα πέταλα και τη χρυσαφένια καρδιά του.

«Θα σε θυμάμαι...»

του υποσχέθηκε τότε. Εκείνο χαμογέλασε... «Το δάσος είναι τόσο μεγάλο» της είπε μονάχα.

«Ένα λουλούδι, είναι τόσο μικρό...»

«Πήγαινε.»

«...Πήγαινε...»

Άνοιξε για τελευταία φορά τα φτερά της, αγγίζοντάς το.
Ύστερα έφυγε.

...

Αργά την έβλεπε ν' απομακρύνεται, μένοντας πίσω.
«Θα με ξεχάσεις...
...Μα δε με νοιάζει...»

* * *

...Η μικρή κοιλάδα τέλειωνε σ' ένα απότομο ύψωμα. Πέταξε προς τα εκεί. Απλά για να ξαναδεί το δάσος ν' απλώνεται. Ως όπου έφτανε το βλέμμα της ένα πράσινο στρώμα κάλυπτε τα πάντα.

Που και που άνοιγε σε μικρούλικά ξέφωτα, κάπου κάπου σκέπαζε τους φιλήσυχους λόφους κι άλλοτε σχιζόταν για λίγο από ψηλούς γκριζωπούς βράχους.

Όντως, το δάσος ήταν τόσο μεγάλο...

Μια πεταλούδα, ήταν τόσο μικρή.

...

Κόντευε μεσημέρι όταν έφτασε το κρυστάλλινο ποτάμι.

Ο ήχος του καθώς έγλυφε τις πέτρινες άκρες του απλωνόταν ανεμπόδιστος. Αρχικά αισθητός, ύστερα απόμακρος — ώσπου τέλος έμοιαζε σαν βοής ανάμνηση... Εκείνος και την έφερε σταδιακά κοντά του.

Τότε το είδε συνέχεια να φεύγει...

«Πού πηγαίνεις;» ρώτησε πετώντας από επάνω του.

Μα το ποτάμι φάνηκε να μην έχει όρεξη για πολλές κουβέντες.

«Δεν ξέρω» της απάντησε.

Και συνέχισε να κυλά χωρίς διακοπή.

Εκείνη επέμεινε. Το ακολούθησε, του χαμογέλασε, και προσπάθησε πάλι.

«...Μοιάζει παράξενο, γάργαρο ποτάμι μου...

Βιάζεσαι τόσο, χωρίς να ξέρεις που πηγαίνεις...»

Αυτή τη φορά το ποτάμι κοντοστάθηκε, πράγμα παράξενο.

Ίσως και να θύμωσε λίγο. Με τις επίμονες ερωτήσεις της. Το ύποπτο γέλιο.

«Κανείς δεν ξέρει που πηγαίνει» της είπε κατόπιν, μάλλον σοβαρά.

«...Εσύ ξέρεις;»

Η μικρή πεταλούδα δε μίλησε καθόλου. Συνέχισε απλά να πετά σιωπηλή. Ντράπηκε όμως τόσο που δε το 'χε σκεφτεί... Έπρεπε να της γίνει μάθημα! Να μη ρωτά χωρίς να ξέρει την απάντηση. Μα τότε πάλι, γιατί να ρωτά;

«Εγώ», δικαιολογήθηκε δειλά-δειλά, «γεννήθηκα πριν από λίγο. Όπου κι αν πηγαίνω, είναι για πρώτη φορά. Μα εσύ, τόσο μεγάλο, θα πρέπει να πηγαίνεις κάπου χρόνια τώρα.»

Ήταν η σειρά του να σιωπήσει. Φάνηκε σα να βάλθηκε — μετά από σκέψη — να σκεφτεί σοβαρότερα...

Βάλθηκε ν' ανοίγει τις όχθες του ως ότου βρέθηκε να ρέει ήρεμα σ' ένα βαθύ πλάτωμα.

Έστριβε από 'δω. Έστριβε από 'κει.

Άλλαζε και χρώματα.

Μα πάλι 'δεν ξέρω' απάντησε τελικά.

«Το μόνο που θυμάμαι», συνέχισε, «είναι πως ξεκίνησα κάπου απ' τα βουνά. Κι αυτό αγνά.

Όσο για το πού πάω, ξέρω μονάχα πως είναι καλά...»

«Γιατί;»

«...Μα... γιατί ποτέ μου δε γυρίζω πίσω!» απάντησε ξαφνικά γελώντας, και ξανάρχισε να τρέχει, αφρίζοντας σ' έναν μεγάλο κατήφορο.

...

Η μικρή πεταλούδα γέλασε κι εκείνη, και το γέλιο της θύμιζε το δικό του κελάρυσμα.

«Τι ξεχωριστό που είσαι!» του είπε τότε, κι ήταν σα να ξέχασε όλα τα υπόλοιπα.

«Στολίζεις το δάσος με τ' όμορφο χρώμα σου.»

«Δεν έχω χρώμα» της απάντησε. «Δε το χρειάζομαι...»

— Μα...

— Παίρνω το χρώμα όποιου σκύβει πάνω μου. Κι έχω συ-

χνά το χρώμα τ' ουρανού.

«Ό,τι πραγματικά μ' ομορφαίνει, όμως, είναι η κίνησή μου.» «...Γι' αυτό και φεύγω παντοτινά», συνέχισε...

«Δες...»

Δεν πρόλαβε καν να του μιλήσει... Οι όχθες του στένευαν κι εκείνο ένιωσε το σώμα του να γλυστρά ανάμεσά τους όλο και πιο γρήγορα. Τύλιξε, σαν άνεμος, τις πέτρες που υψώνονταν μέσα του, μάζεψε κλαδάκια και ριγμένα πέταλα, ώσπου τέλος έφτασε φορτωμένο δώρα στον μικρό καταρράχτη.

«Πράγματι»

μουρμούρισε η μικρή πεταλούδα καθώς το είδε να πέφτει λεπτό και διάφανο και να παραδίνεται σ' έναν ήχο σιωπής, πριν ήρεμο ξαναρχίσει το παραμιλητό του.

...

Χαιρόταν τόσο που ακολούθησε το μεγάλο ποτάμι... Κι εκείνο έμοιαζε να χαίρεται που παρέα του έγινε η μικρή πεταλούδα. Στην ήρεμη πλαγιά, στο μεγάλο πλάτωμα, στο στένωμα και τον μικρό καταρράχτη.

Όλοι ως τότε κοίταζαν μια μοναχά στροφή της διαδρομής του.

«Γαλάζια πεταλούδα μου...» επιτέλους της χαμογέλασε με τη σειρά του, «πες μου... Θέλεις λοιπόν να γνωρίσεις το δάσος;»

«Ναι», ψιθύρισε.

«Τότε έλα...»

«Θα πρέπει πρώτα να γνωρίσεις κάτι άλλο... Κι εκείνο... Εκείνο, μπορώ να στο δείξω, μόνον εγώ.»

Μια μέρα ήταν, σαν όλες τις μέρες της ζωής του δάσους... Ο ήχος του αρμονικά θα τύλιγε την σιωπή των κλαδιών, και η ακινησία τους πάντοτε συντρόφευε, κι άλλο μεγενθύνοντας την υγρή ομορφιά του.

Τράβηξε στο κέντρο του ένα πράσινο φύλλο ριγμένο σε κάποια απ' τις όχθες. Τα νερά του ατάραχα έγιναν· σα να σταματούσαν...

«Έλα...» είπε ξανά.

Φτερούγισε χαμηλά επάνω του, κι ύστερα αφέθηκε προσεκτικά στο μισοβυθισμένο φύλλο.

«Μη φοβάσαι» της είπε το ποτάμι... «Όσοι πλησιάζουν εμένα φοβούνται, μα εσύ κοντά μου σα θα βρίσκεσαι μη φοβηθείς.»

«Δε φοβάμαι...» αποκρίθηκε.

«Κοίτα λοιπόν μέσα μου βαθιά... πες μου τι βλέπεις...»

Η μικρή πεταλούδα έγυρε μπροστά της. «Βλέπω...»

Μα δεν έβλεπε τίποτα.

Έσκυψε περισσότερο και προσπάθησε πάλι.

«Βλέπω...» είπε διστακτικά...

Το ποτάμι πλάταινε περισσότερο, ρηχό, μα δένδρα θεόρατα σκέπαζαν τον πέτρινο δρόμο του. Απλώναν επάνω του το γυρτό τους σώμα, κι ένα πλήθος κλαδιά και αμέτρητα φύλλα έμοιαζαν να γίνονται όλο πυκνότερα. Ωσπου τέλος ο ήλιος θα 'λεγες για λίγο πως κρύφτηκε, κι εκείνο άχρωμο χάθηκε σ' έναν κόσμο σκιών.

Όλα παράξενα απρόσμενα φανήκανε...

Τίποτα δεν άλλαξε, τίποτα όμως δεν έμεινε το ίδιο. Ήταν σα μια ανάσα δροσιάς να πλανήθηκε γύρω τους, Βαθύ πράσινο που έντυσε τ' ανοιχτόχρωμα φύλλα, Φωτεινά λουλούδια γοργά που συννέφιασαν σε χωμάτινες όχθες...

Ο βυθός του σκοτείνιασε, και τα μικρά γαλάζια της φτερά απότομα σκούρηναν σε ζεστότερα χρώματα.

...Δίστασε να μιλήσει· κι αν τα νερά έφευγαν ήσυχα σαν πρώτα μέσα τους έπαιρναν μορφές, όπως ποτέ άλλοτε... Φύλλα και κλαδιά θα γλυστρούσαν στο βάθος τους. Κομμάτια ουρανού θα 'πεφταν, πάνω τους αναμμένα. Και το μισοβυθισμένο φύλλο σα να βυθίστηκε έμοιαζε κι εκείνο μονομιάζ.

Εκεί —στο πλάι όλων— παραδωμένη θαρρείς στου ποταμού τα ρεύματα, αργά... αργά ταξίδευε κάποια γαλάζια πεταλούδα.

«...Βλέπω εμένα», είπε τελικά.

...

Τόσο καιρό νόμιζε στ' αλήθεια πως ήξερε μα τώρα για πρώτη φορά, ένιωθε πως έβλεπε μονάχα κομμάτια της.

Στο μικρό της ποτάμι, λίγο μετά το βουβό καταρράκτη, ολόκληρο θα αντίκρυζε το σχήμα των φτερών της· απαλό, ήρεμο σαν των κρεμμύμενων φύλλων του δάσους. Λείο, σαν τα διάφανα νερά του ποταμού.

...Το μικρό της σώμα. Πόσο αλλαγμένο ήταν από πριν... Μήτε βαρύ. Μήτε δυσκίνητο... Ανάλαφρο, ν' ανασαίνει πια και να περνά τον άνεμο.

Άκρα λεπτά και μακριά· ίσα ν' αγγίζουν σ' ανοιγμένα πέταλα.

Και δυο κεραίες στου κόσμου της τα όρια να λικνίζονται· δίχως να σταματούν και δίχως να γνωρίζουν κούραση. Να συζητούν, να διαφωνούν και να γελούν πότε πότε μεταξύ τους· να ξεχωρίζουν κι όμως στην ίδια την αρχή τους να ενώνονται.

Τέλος, τα γαλάζια της χρώματα. Εκείνα που στόλιζαν ανθισμένα λουλούδια τώρα γλυστρούσαν ήσυχα στο πλατύ ποτάμι... Ρουφούσαν σιωπηλά την αέναη δροσιά του, και μέσα του στάλαζαν ζεστή την αιθέρια ομορφιά τους.

Έκρυβαν μέσα τους βαθιά την ιστορία του δάσους. Και σκόρπιζαν γύρω τους παντού, τη λάμψη τ' ουρανού...

...

«Σ' ευχαριστώ» είπε ψιθυριστά η μικρή πεταλούδα.

...Γύρω τους το απότομα πυκνό δάσος, τους τύλιγε δίχως διακοπή στο σκιερό του ημίφως...

Σπασμένα κλαδιά, ριγμένα ανήμπορα, ράγιζαν μοναχά την

επιφάνεια των νερών. Κι ένα κοπάδι πεταλούδες παραπέρα, παραδωμένες στις δικές τους σιωπές, σαν ψέμα κυνηγιόνταν και κρύβονταν σ' ανοιγμένα λουλούδια.

...Το φύλλο έμοιαζε να τραβιέται προς εκείνες.

Απομακρύνθηκε από τη μέση του ποταμού κι απαλά ακούμπησε την κοντινότερή τους όχθη.

«Εγώ σ' ευχαριστώ...» απάντησε το σκοτεινό ποτάμι. «Οι πεταλούδες είναι τόσο όμορφες, όταν πετούν.»

«Πέτα λοιπόν... Δίχως ποτέ να σταματήσεις...»

«Τώρα πήγαινε κοντά τους», την παρακάλεσε...

Ανέβηκε στον ουρανό. Επάνω του φτερούγισε μια τελευταία φορά.

«Ξέρω πια που πας...», απλά του είπε, πριν για πάντα να φύγει.

«Πού;», ρώτησε τότε θλιμμένο.

«...Όπου πηγαίνω...»

Το φύλλο πίσω γλύστρησε, ξανά στου ποταμού τη ροή... κι εκείνη μία έγινε στις πολλές πεταλούδες.

* * *

Τις έβλεπε να πετούνε στο πλάι της.

Όμορφες.

Όσο κανείς δε φαντάστηκε. Έλαμπαν ανέγγιχτες από τις σκιές γύρω τους. Εύθραυστες. Όσο κανείς δε θα πρόσεχε. Φτερά λεπτεπίλεπτα· κι όμως εκείνη ένιωσε τον άνεμο που σκόρπιζαν.

Άλλες πετούσαν μόνες τους σε ομόκεντρους κύκλους. Άλλες, πολλές μαζί, γωνίες σχημάτιζαν σε παράξενα σχήματα. Κάποιες χωρίζονταν με βάση τα χρώματα... Κόκκινα σύννεφα που τρεμόπαιζαν σε κάθε τους κίνηση.

Λευκά νεφελώματα που απλώνονταν και μετά συσπειρώνονταν σε μεγάλες σφαίρες.

Καμιά δεν πρόσεξε τα μικρά φτερά της· ήταν όλες απασχολημένες με τα δικά τους φτερά.

Και καμιά δεν ξεχώρισε τα γαλάζια της χρώματα. Τόσες και τόσες υπήρχαν εκεί γαλάζιες πεταλούδες.

Κάποια τη φώναξε κοντά της· να συμμετάσχει σ' ένα καινούργιο παιχνίδι. Μα η μικρή πεταλούδα ήταν τόσο σαστισμένη που δεν απάντησε. Κι όταν αφέθηκε σ' ένα αέρινο λουλούδι, κάποια γαλάζια πεταλούδα αφέθηκε πλάι της.

«Καλώς όρισες» της είπε.

Εκείνη δεν απάντησε αμέσως... Δυό πεταλούδες, παραπέρα, πετούσαν η μία γύρω από την άλλη κι όλο υψώνονταν, μια στήλη σχηματίζοντας που ανέβαινε προς τον ουρανό... Ύστερα χώρισαν, για να ξανασμίξουν και ν' αρχίσουν πάλι.

«Είστε όλες τόσο όμορφες...» αποκρίθηκε τελικά.
«Στολίζετε τον κόσμο με την κίνησή σας.»

«Μείνε κοντά μας» την προσκάλεσε. «Το πέταγμα μόνο του δε σημαίνει τίποτα...

Εμείς θα σε μάθουμε το πώς να πετάς.»

Η μικρή πεταλούδα άσχημα ίσως αισθάνθηκε σε τούτα τα λόγια, χωρίς να ξέρει γιατί. Το ημίφως γύρω της ήταν σαν απότομα να την κούρασε... Κι οι πεταλούδες αυτές με το ομοιόμορφο πέταγμα, ήταν σα να τη νάρκωναν και να την έκαναν να ξεχνά.

«Λυπάμαι πολύ», απάντησε ευγενικά, «μα πρέπει φοβάμαι να φύγω... Πρέπει να γνωρίσω το δάσος.»

«Δεν υπάρχει τίποτα να γνωρίσεις στο δάσος» της είπε εκείνη. «Παγίδες μόνο. Μείνε κοντά μας, γαλάζια πεταλούδα... Μείνε κοντά μας, και για πάντα θα ζεις...»

Μα η μικρή πεταλούδα δεν έμεινε ν' ακούσει τίποτα άλλο. Την ευχαρίστησε ακόμα μια φορά και πέταξε ψηλά, πέρα

από τα πυκνά φυλλώματα.

Πίσω στο αέρινο λουλούδι μια πεταλούδα παραδινόταν στη βαθιά καμπύλη ενός κυματιστού πετάγματος. «Εμείς είμαστε το δάσος όλο» μοναχά ψιθύριζε.

«Όσοι γνωρίζουν τον κόσμο μας, σε μας κάποια μέρα επιστρέφουν.»

* * *

Άφηνε πίσω της το κομμάτι εκείνο του δάσους. Άφηνε πίσω της πολύχρωμα ξέφωτα. Συντάδες θάμνων και πανύψηλα δένδρα.

Πετούσε ολόγυρα απ' τους λεπτούς κορμούς τους κι ύστερα έφευγε... Για μια στιγμή πάνω τους ακουμπούσε, πάλι πρώτου στον άνεμο ν' ανοίξει τα φτερά της.

Παρατηρούσε τις σπηλιές που έβρισκε στο δρόμο της.

Χαμήλωνε να ξεκουραστεί στ' ολόφυτο χώμα.

...Ο ήλιος άλλαζε δύνοντας στον ορίζοντα, κι έτσι τα σύννεφα άλλαζαν μαζί του...

Αναζητούσε φυλλωσιές που να μην είχε δει. Να σταματά συνέχιζε, σ' ευωδιαστά λουλούδια.

...Βαθύ γαλάζιο απλώνονταν στον ουρανό, και στα μικρά φτερά της. Η μέρα έσβηνε, καθώς όλα όμως γύρω της χάναν

τώρα το χρώμα τους, όλα θαρρείς φανέρωναν τα κρυμμένα τους σχήματα.

Μπροστά της, στο μικρούλικο ξέφωτο, σχεδόν στο κέντρο του, ένα δένδρο μόνο όρθωνε περήφανα το σκοτεινό του περιγράμμα.

Μα εκείνο το δένδρο κάτι επάνω του είχε το διαφορετικό... Κάτι, που δεν είχε ως τώρα νιώσει σε άλλο δένδρο.

...

...Οι ρίζες του ξετυλίγονταν γύρω του, κι ύστερα βυθίζονταν απαλά στο χώμα. Τα λεπτά του κλαδιά, αντίθετα, αργά υψώνονταν προς τον ουρανό.

Αλλά μήτε φύλλα, μήτε άνθη το στόλιζαν.

Ξερό, σιωπηλό και ακλόνητο — αταίριαστο μέσα στ' ανοιξιάτικο δάσος— το δένδρο εκείνο ήταν σα να μην είχε ζωή.

Κι ακόμα πιο παράξενο, ήταν σα να μην έζησε ποτέ...

Η γαλάζια πεταλούδα πέταξε κοντά του.

Όπου το λιγοστό φως ακόμα το φώτιζε, το ξύλο φανέρωνε ότι πέρασαν επάνω του τόσες εποχές· όλες ίσως. Πόσες ακόμα, ποιός ξέρει, θα περνούσαν...

«Δένδρο μου», το ρώτησε τότε τρυφερά, «τί σου συνέβη;»

Μα το ξεραμένο δένδρο δεν απάντησε.

...Η μέρα χανόταν, δίνοντας τη θέση της στα σκοτάδια της νύχτας...

«Δένδρο μου», το παρακάλεσε πάλι.
«Μίλησε σε μένα...»

Πέταξε γύρω από τον σαπισμένο του κορμό.
Πάνω του έβλεπε τις χαρακιές του χρόνου. Οι χειμώνες που 'φυγαν το 'χαν δίχως λόγο σημαδέψει... Κι η άνοιξη που 'ψαχνε ίσως ποτέ δε φάνηκε για 'κείνο.

Δε το ξαναρώτησε. Κατάλαβε πως αυτό το δένδρο δε θα μιλούσε πια σε κανέναν.

Μόνο δεν κατάλαβε πως άντεχε ακόμα. Πώς άνεμοι κι άνεμοι δεν το 'χαν ακόμα ξεριζώσει.

Και πώς το ξύλο, έκρυβε ακόμα μέσα του τόση ζεστασιά.

«Δένδρο μου» του είπε μια τελευταία φορά.
«Δένδρο μου, η μέρα θα 'ρθει, που τα χρώματά μου όλα θα λάμπουν για σένα.»

Πέταξε ακόμα μια φορά γύρω του.
Θα πέρναγε τη νύχτα κοντά του.
Και θα 'φευγε με τον ερχομό της αυγής...

* * *

Το φεγγάρι φάνηκε, μισό, για να τους κάνει παρέα. Κρυφοκοίταξε ανάμεσα απ' τα σύννεφα κι ύστερα χλωμά φώτισε τα ξερά κλαδιά.

Η μικρή πεταλούδα σύντομα ξεχάστηκε μαζί του. Είδε τα φτερά της να λαμπυρίζουν σε κάθε της κίνηση. Το μεγάλο δένδρο να ντύνεται σ' ασημένιο σώμα.

Και τον κόσμο γύρω της να φέγγει δειλά, υφαίνοντας έτσι το πέπλο της κουρασμένης γης.

Τ' αστέρια θυμήθηκαν τα κρυμμένα τους όνειρα κι άρχισαν πάλι να λάμπουν στις άκρες του σύμπαντος. Η σιωπή επέστρεψε εκεί, απ' όπου δεν έφυγε ποτέ, κι ο ύπνος επιτέλους αγκάλιασε τις σκέψεις του δάσους.

...

...Ήταν πια ώρα.

Έχοντας παρατείνει πολύ το πέταγμα εκείνο, έπρεπε κάπου ν' ακουμπήσει το μικρό κορμί της. Πλησίασε ένα απ' τα τόσα κλαδιά. Χαμήλωσε ν' αφηθεί πάνω του... Κι έκανε να τ' αγγίξει όταν ξάφνου μια δύναμη ένωσε να την εμποδίζει.

Δεν κατάλαβε αμέσως τί είχε συμβεί. Μόνο παρέμενε αισθάνθηκε μακριά του.

Ήταν ιδέα της, ή κάτι πράγματι την κρατούσε στον αέρα;

Τίναξε τα μικρά φτερά της! Σκοτάδι τριγύρω της παντού. Σταμάτησε. Προσπάθησε ξανά. Μα τι άλλο περίμενε αλήθεια να συμβεί; Αόρατα νήματα μπλέχτηκαν στο μαλακό της

σώμα... Έσφιζαν γύρω της σε κάθε της κίνηση. Και γοργά παγίδεψαν, τα δυο της φτερά.

Έμεινε ακίνητη εντελώς.
Κανείς δεν υπήρχε κοντά. Και δε μπορούσε τίποτα να κάνει.

Κάτω απ' το μισοφώτιστο φεγγάρι, βρισκόταν μόνη...

‘Δεν υπάρχει τίποτα να γνωρίσεις στο δάσος’ θυμήθηκε τότε, τα λόγια που δεν άκουσε κάποιας πεταλούδας... ‘Παγίδες μόνο.’

Ήταν την ίδια στιγμή που ένα τράνταγμα αισθάνθηκε.

Κουνούσε το κορμί της πάνω-κάτω, σαν άνεμος που ξαφνικά δυνάμωνε. Κάτι περπάταγε σε 'κείνα τα νήματα. Κι ό,τι κι αν ήταν, ερχόταν βιαστικά προς το μέρος της.

Για πρώτη της φορά, η μικρή πεταλούδα φοβήθηκε τόσο.

* * *

Ένα πλάσμα παράξενο στεκόταν αντίκρυ της.

Τα πόδια του εύκολα βάδισαν εκεί όπου η ίδια δε μπόρεσε καν να σταθεί. Η φιγούρα του, μάλλον στρογγυλή, σχεδόν χανόταν στη νύχτα εκείνη.

Μόνο τα μάτια του έλαμπαν από μακριά. Και το ανοικτό του στόμα διακρινόταν ξεκάθαρα πια παρά το σκοτάδι.

Ευτυχώς, κάποιος υπήρχε τριγύρω.

Η μικρή πεταλούδα, χαμογέλασε με ανακούφιση!

...

«Βοήθησέ με, σε παρακαλώ...», του είπε βλέποντάς το να πλησιάζει κι άλλο.

«...Μπλέχτηκα σε τούτον τον ιστό.»

Το πλάσμα σταμάτησε. Ύστερα έκανε ένα βήμα πίσω. Έγυρε ελαφρά το κεφάλι του στο πλάι, και πάλι παρέμεινε ακίνητο.

«Βοήθησέ με, σε παρακαλώ»,

επανάλαβε σιγανά η μικρή πεταλούδα.

«Δεν πρόσεξα και δέθηκα σε τούτα τα νήματα...»

Απλώθηκε σιωπή. Για λίγο κανείς δεν είχε τίποτα να

πει. Το πλάσμα της νύχτας, έμοιαζε μάλλον μπερδεμένο...Τα μάτια του θαρρείς κοιτούσαν προς το μέρος της, όμως οι σκέψεις του στρέφονταν αλλού.

Τελικά τις λέξεις βρήκε και τη στιγμή να μιλήσει.

Σα να 'τανε κάποια απόφαση μεγάλη.

«Από πού έρχεσαι, μικρή πεταλούδα;» τη ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Από το δάσος...»

Το παράξενο πλάσμα παρέμεινε σιωπηλό. Μόνο ο άνεμος γύρω τους ακούστηκε να φλυαρεί αδιάκοπα με τους αχνούς ίσκιους της σελήνης.

«...Κι όμως, δεν ανήκεις σ' αυτό» παρατήρησε...

Όμως η γαλάζια πεταλούδα δεν κατάλαβε τι εννοούσε.

«Ξέρεις τί είμαι;» τη ρώτησε στη συνέχεια.

Η μικρή πεταλούδα θυμήθηκε του ποταμού τα λόγια: 'Κανείς δε ξέρει...' έκανε να πει. Μα αμέσως σκέφτηκε λίγο περισσότερο. Δε θ' ακουγόταν όμορφα κάτι τέτοιο, και μάλιστα την ώρα εκείνη...

«Όχι» απάντησε δειλά.

«...Ό,τι μπλεχτεί στα δίχτυα μου, ποτέ δε ξεφεύγει...»

«Το τέλος αλλοιώς θα 'φτανε για μένα...»

Δε φάνηκε να καταλαβαίνει.

«Εσύ έφτιαξες αυτά τα δίχτυα;» απόρησε.

Το πλάσμα παρέμεινε στη σιωπή του.

«...Γιατί;»

Εκείνο δεν απάντησε και πάλι. Τα σύννεφα έκρυψαν τις ματιές του φεγγαριού κι οι άνεμοι ξάφνου στάθηκαν στου δάσους τα πέρατα.

Τα λυγρά κλαδιά έμειναν ακίνητα. Η γαλάζια πεταλούδα κοίταξε αμίλητη το μακρινό της χρώμα και το πλάσμα χάθηκε στης νύχτας τα χρώματα.

Μόνο η παγωνιά έμενε πάντα η ίδια.

«Εγώ...

Εγώ σε τρέφω;» το ρώτησε.

«Των πλασμάτων τα σώματα» αποκρίθηκε.

— Τα φτερά μου;

Την ταραχή διέκρινε στην ήρεμη φωνή της.

— Μην ανησυχείς. Εκείνα, τ' αφήνω να φύγουν στον άνεμο.

Η γαλάζια πεταλούδα αισθάνθηκε κάπως καλύτερα.

«Ευχαριστώ» του είπε.

«Ομόρφυναν κάποτε τα λουλούδια του δάσους... Κι ίσως μια μέρα να φτάσουνε πάλι κοντά τους.»

...

Είδε το πλάσμα να την πλησιάζει. Και τ' άστρα να τρέμουν στις γωνιές τ' ουρανού.

Μα η ώρα πέρασε κι οι δυο τους παρέμεναν ακίνητοι.

«Τί περιμένεις;» το ρώτησε σιγανά.

«Δεν ξέρω» της απάντησε· «Τίποτα...»

«...Ποτέ δεν είχα τίποτα να περιμένω...»

«Τότε;»

Το φεγγάρι ταξίδευε στον σκοτεινό ουρανό. Αργά προ-σπέρασε τη συννεφιά στο δάσος απλώνοντας το θολό του φως... Το πλάσμα της νύχτας ξεχάστηκε για μια ακόμα φορά...

«Η, αν ίσως κάτι κι εγώ ακόμα περιμένω,» ψιθύρισε κα-τόπιν, «ξέρω πως πια δε θα φανεί ποτέ.»

...Η μικρή πεταλούδα παραξενεύτηκε. Ξανά το πλάσμα σιώπησε για λίγο. Το βλέμμα του σκοτείνιασε μια στιγμή και μετά, ήταν σαν ίσως να βρήκε τη χαμένη του λάμψη. Δε στράφηκε ωστόσο προς το μέρος της.

«Κάποτε» άρχισε μοναχό του να μιλά «Εδώ και καιρό πολύ...»

«Κάποτε γύριζα σ' όλο το δάσος.»

Η μικρή πεταλούδα έπαψε απλά.

«...Γνωρίζω», συνέχισε ήρεμα, «την κάθε του πλευρά.»

«...Τις άκρες του, και τί κρύβεται στην ερημιά του κέντρου του.

Γνωρίζω τα λουλούδια και τα μεγάλα δένδρα του. Το γάρ-γαρο ποτάμι και τα μικρά τα ξέφωτα.»

Τα λόγια του κυλούσαν αργά σα να 'θελαν ν' ακουστούν μια φορά, κι ύστερα να χαθούν παντοτινά στον άνεμο.

Ένα να γίνονταν, με τη νύχτα που πέρναγε.

«Λένε πως οι ιστοί μου απλώνονται στο κάθε τί. Και πως ξέρω την απάντηση όλων των πραγμάτων...»

«Αλλά τί μ' αυτό;

Κανείς δεν ήθελε να με δει. Ν' ακούσει για μένα.

Τα πλάσματα μ' έδιωχναν απ' τη σκέψη τους κι από τη ζωή τους, ώσπου να είναι πια για αυτά πολύ αργά.»

«Ωσπου μια μέρα διάλεξα πράγματι να φύγω.

Βρήκα τούτο το δένδρο, στου δάσους κάποιο χαμένο ξέ-φωτο.

...Κανείς δεν ήθελε να τ' αντικρύσει. Να ζήσει σ' αυτό.

Και διάλεξα εγώ κοντά του να μείνω για πάντα.

Μόνο δεν έμαθα ποτέ ποιός ή τί το ξέρανε...»

«Όμως στο δένδρο αυτό που με λυπήθηκε, που δέχθηκε να με κρατήσει στους κόρφους του... Σ' αυτό το δένδρο που

μόνο η παγωνιά κι οι ιστοί μου το σκέπασαν, ήθελα πάντα κάτι να προσφέρω.

Μα, εκτός από μένα, δεν ήξερα τι άλλο...»

«...Μέχρι σήμερα...»

...

Πλησίασε ακόμα περισσότερο κοντά της. Ο άνεμος φύσαγε κι οι λεπτοί ιστοί τεντώνονταν, λες και θα διαλύονταν σ' ένα πέρασμά του. Άνεμος όμως που δε στάθηκε ικανός για να τους σπάσει.

Το πλάσμα έφτασε ακριβώς από πάνω της.

Η μικρή πεταλούδα το κοίταζε σιωπηλή... Δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Ούτε κατάλαβε τί ήτανε να γίνει. Μα σαν το είδε αργά να υψώνεται, σηκώνοντας απειλητικά τα μπροστινά του πόδια, ένα συναίσθημα πρωτόγνωρο με μιας διαπέρασε το ευάλωτο κορμί της.

Όσο για το τελευταίο πράγμα που μπόρεσε να δει, —πριν μοναχά τα μάτια της να κλείσει— ήταν το πλάσμα αυτό να κατεβαίνει με απίστευτη δύναμη. Και να τινάζει επάνω της, την ορμή των νυχιών του.

...

Ένωσε τον άνεμο ολόκληρη να τη χτυπά και πάλι.

...Τους ιστούς να τραβιούνται και να πέφτουν στο πλάι της. Τα φτερά και το σώμα της απότομα να λυτρώνονται.

«Φύγε», της είπε τότε σιγανά το πλάσμα της νύχτας. «Η ελευθερία σου μικρή πεταλούδα, είναι —το νιώθω— το δώρο μου σε τούτο το δένδρο.»

«Ακόμα κι αν ήθελα, άγνωστη πεταλούδα, δε θα μπορούσα ίσως να σε βλάψω.»

Εκείνη σάστισε...

«Μα δε καταλαβαίνω...»

«Δε χρειάζεται» ψιθύρισε «ίσως κι εγώ καλά καλά να μην καταλαβαίνω...»

«Μονάχα φύγε! Σε λίγο ξημερώνει, μικρή πεταλούδα...»

Φύγε πρώτου να δεις τη μορφή μου!»

Το φεγγάρι χαμήλωνε κι η νύχτα έφτανε γι' απόψε στο τέλος της.

«Δε με τρομάζεις πια...» του είπε.

«...Και θα 'θελα να δεις τα γαλάζια μου χρώματα.»

«Δε μπορώ τίποτα να δω» θλιμμένα μίλησε.

«Είμαι τυφλή. Οι ιστοί μου όμως είναι τόσο λεπτοί, που μπορούν τα πάντα και νιώθουν. Έτσι αναγνώρισα το μικρό σου σώμα. Και τα μεγάλα σου φτερά μικρή πεταλούδα.»

Ίσως να 'πρεπε τόσα, αλλά δε βρήκε τίποτα να πει... Πέ-

ταξε μονάχα γύρω του, με τις μελωδίες του ανέμου στο τελευταίο φως του φεγγαριού.

«Πήγαινε» της είπε το παράξενο πλάσμα. «Θα είμαι εδώ αν κάποτε θελήσεις την αγκαλιά των ιστών μου. Μα πρόσεχε γαλάζια πεταλούδα...»

«Ο πραγματικός θάνατος, περιμένει εκεί που τώρα πηγαίνεις.

Κι εκείνος...

Εκείνος, δε ζητά το σώμα σου μόνο.»

Η μικρή πεταλούδα έφυγε βιαστική.
Εμπρός της, χάραζε ροδοκόκκινο, το φως της αυγής.

* * *

Το είδε, όταν ήταν ακόμα μακριά του.
Σκαρφαλωμένο σ' ένα μικρό ύψωμα...

...Με τους λιγοστούς πύργους του. Τις μυτερές σκεπές και
τα μικροσκοπικά του παραθύρια.

Γύρω του το δάσος, ακολουθώντας τον λόφο, αργά χαμή-
λωνε και χανόταν στο βάθος· αρχικά στα χρώματα μόνο των
δένδρων και των λουλουδιών· ύστερα μπλεγμένο με τις ζε-
στές αντανάκλασεις των πρωϊνών συννέφων· ώσπου τέλος
γινόταν ένα με το γκρι των βουνών.

Σιωπηλό. Μοναχικό.

Ο ήλιος έμοιαζε ν' ανατέλλει μέσα του... Ν' άρχει και να
δίνεται πάλι απ' την αρχή.

...Αχνοφάνηκε στα πλάγια ενός από τους πύργους του, σκέ-
πασε σταδιακά τα κενά και τις συνεχόμενες γωνιές του, στορ-
γικά πλημμύρισε το μεγάλο κάστρο.

Και τότε — σα να μετάνιωσε — συγκέντρωσε τα σπασμένα
κομμάτια του, άφησε πίσω του το δάσος και τα ψηλά τα
τείχη, και με μια του κίνηση επέστρεψε στην απεραντοσύνη
τ' ουρανού.

...

...Πέρασε, ανάμεσά τους, ξέφωτα και ξέφωτα. Έστω κι αν φάνταζε κοντά...

Άφησε πίσω της δένδρα που όμοια ίσως δε θα 'βρισκε ξανά.

Άνθη που έμοιαζαν να την καλούν.

Μα όσο πλησίαζε, τόσο εκείνο τραβιόταν παραπέρα...

Η μέρα κύλαγε. Ο ήλιος ανέβαινε ψηλότερα. Όλα στο δρόμο της της ζήταγαν κοντά τους για λίγο να ξεκουραστεί. Όμως δεν είχε πλέον χρόνο να σταθεί.

Και σαν το έφτασε, δε δίστασε στη θέα της τεράστιας μορφής τους... Ανέβηκε στην κορυφή τους ακολουθώντας τον άνεμο.

Τα δένδρα μπροστά της, ύψωσαν τα λεπτά κλαδιά τους, σα να 'θελαν έτσι να την εμποδίσουν...

«Μην προχωρήσεις, γαλάζια πεταλούδα» της είπε κάποιος.

«...Όποιος τούτη τη γη διαλέγει να διαβεί,

στο δάσος πια ποτέ του δε γυρίζει...» συνέχισαν άλλα. Μα ο άνεμος που την έσπρωχνε ήταν δυνατότερος από τα λόγια τους.

Στάθηκε μετέωρη μια στιγμή, ακριβώς από πάνω τους, απλώνοντας το βλέμμα της στις εικόνες του κάστρου. Και τότε, με μια και μόνο κίνηση των μικρών φτερών της, επιτέλους πέρασε τα πέτρινα τείχη...

Ήταν εκεί.

* * *

Τα χέρια του ακουμπούσε σ' εύθραυστους ανθούς. Μόλις που είχαν πρωτανοίξει, κι ήταν αυτός που τα 'ντυσε με περυσή φροντίδα.

Τα μάτια του έπεσαν επάνω της αμέσως.
Καθώς πλανιόταν στις τόσες μυρωδιές...
Καθώς χρώματα άλλαζε, στις ακτίνες του ήλιου...

...Τα χείλη του στάθηκαν.
Θέλησε να μιλήσει, αλλά δε μπόρεσε τίποτα να πει. Εκείνη χόρευε στους ολάνθιστους κήπους του. Ανάμεσα σε τόσα και τόσα είδη λουλουδιών... Τόσες πεταλούδες.

Βάδισε κοντά της.
Με βήματα αργά... Προσεκτικά. Φοβούμενος μήπως την τρομάξει.

Την είδε να κάθεται σε κάποιο λουλούδι.
...Πλησίασε περισσότερο.

...Οι κήποι απλώνονταν από τα κοιμάμενα τείχη, ως το ίδιο το κάστρο... Ένα κτίσμα από όμορφη καφέ και κόκκινη πέτρα. Πελώριο. Με αψιδωτά παράθυρα και μια μεγάλη, σιδερένια πύλη.

Η μικρή φιγούρα που προς το μέρος της βάδιζε, σχεδόν χανόταν μπροστά του. Μα ερχόμενη κοντύτερα ολοένα με-

γάλωνε...

Η μορφή του δε θύμιζε τα ζώα του δάσους. Αλλά πάλι, δε θα μπορούσε απ' αυτά να διαφέρει.

Της χαμογέλασε με το πλατύτερό του το χαμόγελο.
Εκείνη ανοιγόκλεισε τα γαλάζια φτερά της, μα δεν έφυγε.

Ήρεμα, ο νεαρός βασιλιάς πλησίασε κι άλλο...

* * *

Έμεινε ακίνητος· ευθεία μπροστά της. Ολόγιομη η μορφή της ζέσταινε τα μάτια του.

«...Καλώς όρισες στο κάστρο μου μικρή πεταλούδα» της είπε.

Γνώριμη η φωνή του ακούστηκε, τρυφερή... Σα σμιλεμένη να 'τανε στο πέρασμα του χρόνου.

Εκείνη δεν απάντησε. Πεταλούδες με χρώματα πανέμορφα περνούσαν στο πλάι τους...

«Είσαι καλοδεχούμενη» απαλά συνέχισε. «Μπορείς κοντά μας να μείνεις, όσο θελήσεις.»

...Κάποιες απ' αυτές ακουμπούσαν για λίγο στον ώμο του. Ακουμπούσαν στα κυματιστά μαλλιά του πριν συνεχίσουν τον τρεμμάμενο δρόμο τους.

«Μείνε τουλάχιστον για σήμερα να ξεκουραστείς.»
«Δεν ξέρω από πού έρχεσαι, μήτε θαρρώ γνωρίζω πού πη-

γαίνεις μικρή πεταλούδα, μα ξέρω σίγουρα πως θα 'σαι κουρασμένη...

Τα λουλούδια του κάστρου μου, μπορείς από τώρα να τα θεωρείς σα δικά σου.»

Ύστερα γύρισε προς τον πύργο του.

Τον είδε να φεύγει, όλο να μικραίνει ώσπου έσβησε μέσα του. Σιωπηλά, όπως εμφανίστηκε.

Έτσι ξεχάστηκε...

...

Ο ουρανός ήταν σαν άλλοτε ζεστός...

Άρχισε πάλι να πετά ανάμεσα στα ανθισμένα λουλούδια. Κάποιες πεταλούδες αδιαφόρησαν. Άλλες φάνηκαν να της δίνουν σημασία... Κατάλαβαν πως είχε μόλις έρθει. Την υποδέχθηκαν και την προσκάλεσαν ν' αναπαυθεί στα όμορφα άνθη τους.

Στα δένδρα του κήπου τους...

Η κάθε μία, έμοιαζε να 'χει ένα λουλούδι, ένα κλαδί αγαπημένο.

...

Οι μυρωδιές που πλανιόνταν στον αέρα, δεν ήταν απ' αυτές που εύκολα θα μπορούσες να ξεχάσεις. Των λουλουδιών τα σχήματα τέτοια, που ίσως στο δάσος δε συνάντησε ποτέ... Και τα φτερά τους... Τα φωτεινά φτερά τους, τα μεγάλα, σε χρώματα και συνδυασμούς που όμοιους δε θα γινόταν να

'χει ξαναδεί...

...Ολημερίς πετούσαν δίχως τελειωμό. Από λουλούδι σε λουλούδι. Κι από κήπο σε κήπο ως τις άκρες του κάστρου.

...

Τα πέταλα κι εκείνη ώσπου πλησίασε κάποιου λουλουδιού. Ήτανε μαλακά... Κι ήτανε ώρα πια για να ξεκουραστεί.

Μύρισε το χυμό του... Ήταν μεθυστικός, κι ήτανε ώρα για να πει.

Έσκυψε μέσα του.

Κι έγειρε πάνω του.

Σαν όλες πέρασε, την πρώτη της νύχτα.

* * *

Ο χρόνος, πάλι κι απόψε κύλησε δίχως να τον νιώσει. Ξύπνησε ήσυχα με το χάδι του ήλιου.

Ανοίγοντας απλά τα μάτια της στο φως.

Τη φορά αυτή, ο νεαρός βασιλιάς ήταν δίπλα της... Ίσως από ώρα. Περιμένοντάς τη. Προσέχοντας την κάθε της κίνηση...

«Έλα», την παρότρυνε μόλις τον αντίκρυσε. «Σήμερα, η μέρα ήρθε να σου δείξω το κάστρο μου...»

Ήταν ευγενικός, όπως τα φύλλα σα μιλούν στο φύσημα του ανέμου.

Όμως η μικρή πεταλούδα παραξενεύτηκε...

«Γιατί;» τόλμησε δειλά να ρωτήσει.

«Μα... νόμιζα πως θα 'θελες να γνωρίσεις τον κόσμο...»

...Κίνησε μπροστά. Έμοιαζε πρόθυμος. Κι εκείνη πώς να μπορέσει ν' αρνηθεί; Χαμογελούσε... Κι εκείνη, πώς και γιατί ν' αδιαφορήσει;

Οι πολύχρωμες πεταλούδες μία μία ξύπναγαν στα μικρά τους λουλούδια. Ο βασιλιάς τις καλημέριζε όλες. Τις άφηνε ν' ακουμπούν στα χρυσά μαλλιά του. Να ξεκουράζουν το σώμα τους, στο δικό του σώμα.

Πετούσαν γύρω του. Κι εκείνος, γαλήνιος σαν τα διάφανα νερά του ποταμού, έμοιαζε ν' αντικατοπτρίζει τα όνειρα όλων...

Η μικρή πεταλούδα το θάρρος βρήκε ν' ακουμπήσει στον

ώμο του.

Ένα πρόσωπο που αμυδρά αναταράχτηκε. Μια πνοή μια στιγμή που ίσως βύθηνε.

...Αδιάφορα όμως συνέχισε τον δρόμο του.

* * *

Ανάμεσα βάδιζε στους πολύτιμους κήπους του. Κοντά του έχοντας τη μικρή πεταλούδα.

«Το κάστρο μου», της είπε τότε, «Το κάστρο που νιώθεις κι απλώνεται γύρω σου... είναι το στολίδι του δάσους.»

«Τα λουλούδια που βλέπεις, είναι φερμένα απ' τις μακρύτερες άκρες του. Όσο κι αν ψάξεις, όπου κι αν σταθείς, αμφίβολο αν σαν κι αυτά μπορείς να συναντήσεις...»

Οι πεταλούδες μου, είναι ντυμένες τα ομορφότερα χρώματα.

Χρώματα ανεπανάληπτα...»

Μιλούσε σιγανά, ελαφρά γέρνοντας το κεφάλι του προς το μέρος της. Κι εκείνη θ' αφήνοταν στην καθάρια φωνή του· λόγια που ζήταγαν ν' ακουστούν μια φορά και πάντα να μένουν στη μνήμη της...

«...Στους κήπους μου κάθε πεταλούδα μπορεί να βρει κι ένα λουλούδι ν' ακουμπήσει», περήφανα συνέχισε. «Ένα λουλούδι που δε μοιάζει μ' όλα τ' άλλα. Το νέκταρ που χαρίζει, να γευθεί...»

Παντού υπήρχαν άνθη ζηλεμένα.

Η μικρή πεταλούδα πέταξε πλάι τους.

Τα χρώματά της παιχνίδισαν κάτω απ' τον ήλιο, κι ολόκληρος έλαμψε απλά βλέποντάς την.

Αφέθηκε στα νησιά αυτά του ανέμου μια μόνο στιγμή, και γοργά επέστρεψε πίσω στον ώμο του. Η μορφή του θαρρείς, πως συννέφιασε πάλι.

...

...Οι δρόμοι του κήπου του, έσμιγαν σε παράξενα σχήματα. Ώρα αρκετή εκείνους ακολουθώντας, άσκοπα θα σεργιάνιζε. Ώσπου το δρόμο πήρε που έβγαζε στο κάστρο. Στη ψηλή κι απόρθητη, σιδερένια πύλη.

«...Τα 'χω με προσοχή μαζέψει ένα-ένα», παρατήρησε. «Ό,τι πιο σπάνιο, υπάρχει εδώ μόνο...»

Μπροστά στην πύλη, οδηγώντας σε κείνη, μια μικρή σειρά από σκαλοπάτια... Κι ακριβώς πρωύτερα, ένας ακόμα κήπος απλωνόταν.

Ένας κήπος δίπλα στους υπόλοιπους κήπους. Ίδιος μαζί τους — ίσως μεγαλύτερος — κι όμως παράξενα διαφορετικός...

...Η μυρωδιά που ανέδυε ήταν αδύνατο να περιγραφεί. Τους τύλιξε και τους δύο. Μα ο βασιλιάς την είχε πλέον συνηθίσει...

«...Είναι ο κήπος των αμάραντων ανθών...» μοναχά ψιθύρισε.

...

Η μικρή πεταλούδα πέταξε επάνω του. Φωτεινά και εύθραυστα τον γεμίζουν άνθη, με λεπτά, απaráμιλλα πέταλα σα διάφανα... Δεν ήταν τόσο η ομορφιά, μα ο αναπαρμός μιας προσμονής που ανέτειλε κοντά τους.

...Το νέκταρ τους γεύτηκε, ωστόσο σύντομα γύρισε στον ώμο του.

«Κάθε χειμώνα», είπε, «όταν το χιόνι σκεπάζει το δάσος, οι υπηρέτες μου σκεπάζουν τον κήπο μου αυτόν, με απέριττα κρύσταλλα...»

Συνέχισε ψύχραιμος τον δρόμο του προς το κάστρο...

«...Το φως μπορεί, όμως το κρύο δεν αγγίζει τα λουλούδια του.

Ο κήπος είναι που δε γνωρίζει μαρασμό. Κι οι πεταλούδες μου όλες, σ' αυτόν μαζεύονται, και περνούν τους χειμώνες τους...»

Τα πλατιά σκαλοπάτια ανέβηκαν.

Και μόνοι διαβήκανε τη μεγάλη πύλη.

* * *

Όλη τη μέρα, της έδειχνε το θαυμαστό του κάστρο... Στην κάθε του λεπτομέρεια προσεγμένο. Κι αυτός — καταδεκτικός —, δίχως να κουρασθεί. Δίχως στιγμή να παραπονεθεί.

Το εσωτερικό του, αντάξιο των κήπων του, μόνο με 'κείνους θα μπορούσε να συγκριθεί...

...Πατώματα με πολύτιμα ψηφιδωτά.

Σκαλιστά έπιπλα... Πολύχρωμοι πίνακες. Λεπτεπίλεπτα υφαντά. Χυτά δουλεμένα μέταλλα. Τζάκια σβηστά και φλεγόμενες δάδες...

Υπομονετικά σε όλο την περπάτησε. Από σάλα σε σάλα. Από όροφο σε όροφο. Κι από πύργο σε πύργο.

Μόνον έναν άφησε για μια άλλη μέρα...

...

Έτσι, σαν ήρθε η νύχτα, η μικρή πεταλούδα φορτωμένη εικόνες επέστρεψε στους νυσταγμένους κήπους.

Μια μικρούλα φράση στη σκέψη της, πάλι θα γύριζε πριν να κοιμηθεί...

«...Το κάστρο μου», της είχε πει,

«...είναι το στολίδι του δάσους...»

* * *

Την επομένη, η μικρή πεταλούδα, μονάχη ξύπνησε σε κάποιο λουλούδι. Κοίταξε γύρω της, μα δεν ήταν πλάι της... Πέταξε λοιπόν προς το κάστρο...

Τον βρήκε να στέκει σε μια απ' τις τόσες σάλες. Θέσεις αλλάζοντας σε μικρά αντικείμενα... Φαινόταν ανέμελος. Κι ίσως λίγο αδιάφορος, αν και την είδε να φτερουγίζει προς το μέρος του. Έστερα χαμογέλασε σα να την περίμενε... Ξέροντας έλεγε ήδη πως θα 'ρχόταν. Τα λόγια όμως που άκουσε δεν πρέπει να 'τανε αυτά που νόμιζε θ' ακούσει...

Η μικρή πεταλούδα σιωπηλά ακούμπησε ένα από τα έπιπλα.

«Ήρθα να σε αποχαιρετήσω» του είπε.

«Σήμερα, φεύγω...»

...

Η δροσιά του πρωϊνού γέμιζε το κάστρο του· μια μέρα ακόμα στο μέσο της άνοιξης...

Μίλησε σιγανά. Όμως εκείνος ένιωσε την κάθε της λέξη.

Άφησε κατά μέρος, ό,τι κι αν έκανε, και πάνω της σταμάτησε το βλέμμα του. Το χαμόγελο δε χάθηκε απ' τα χείλη του... Μόνο που τώρα κάπως είχε αλλάξει.

«Γιατί;», ρώτησε.

Δεν απάντησε βιαστικά. Μάλλον δε θα 'θελε διόλου να τον προσβάλει...

«Θέλω απλά να γνωρίσω το δάσος...»

Ο βασιλιάς γέλασε ελαφρά. Μα κι έτσι ακόμα, το γέλιο του απρόσμενα γέμισε το χώρο...

«Το δάσος;» απόρησε.

«...Τότε θα πρέπει να μείνεις εδώ!»

«Το κάστρο μου είναι το δάσος όλο... Όποια πεταλούδα κάποτε γεύθηκε το νέκταρ των κήπων μου, παντοτινά αυτό ζητά.

Ρώτησέ τες· γι' αυτό διψούν, δίχως να το χορταίνουν...»

«Δεν αμφιβάλλω», παραδέχτηκε εκείνη,

«μα, λυπάμαι, η ώρα έφτασε για μένα να φύγω...»

Άρχισε να βαδίζει προς το μέρος της.

«Κάποιο λουλούδι ψάχνεις, που στον κήπο μου λείπει, έτσι δεν είναι μικρή πεταλούδα; Αν το φαντάζεσαι περιέγραψέ μου το, κι αν το βρήκες πες το μου κι εγώ θα στο φέρω...»

«Όχι...

Όχι, δεν είναι αυτό» τον διαβεβαίωσε, ίσως ταραγμένη.

Αχνά διέκρινε το πολύτιμο κάστρο του... Πλησίασε περισσότερο. Κι όμως η απόσταση ανάμεσά τους ολοένα μεγάλωνε... Τα μάτια του μόνο τύλιγαν τα γαλάζια φτερά της. Κι

εκείνα τυλίγονταν το διάχυτο φως...

Μπροστά της έφτασε για ακόμα μια φορά. Χαμογέλασε πάλι.

«Στο δάσος που λες, μια μέρα ο χειμώνας θα πέσει και το τέλος θα 'ρθει. Όμως στον κήπο μου των αμάραντων ανθών, η άνοιξη και τότε θα ζει...»

Έμεινε ακίνητος εντελώς, σα μαρμαρωμένος. Παρατηρώντας τη. Προσέχοντας την κάθε της κίνηση...

«...Μείνε κοντά μας μικρή πεταλούδα...

Στο δάσος σου θα 'σαι μόνη και πάλι...»

Την είδε να κοιτά το δάπεδο, σα να συλλογίζεται.

Άρχισε ν' ανοίγει τα γαλάζια φτερά της... Ελαφρά χαμήλωσε το λεπτό κορμί της. Το χαμόγελο χάθηκε στα χείλη του.

«Λυπάμαι...», πήγαινε να πει...

Μα δε πρόφτασε να τελειώσει τη φράση της.

Το χέρι του κινήθηκε αστραπιαία, δίχως λόγο ίσως...

Έπεσε πάνω της, χωρίς δισταγμό, τον άνεμο κλέβοντας και το φως του ήλιου.

...

Δεν κατάλαβε αμέσως τί είχε συμβεί... Προσπάθησε μια στιγμή να ξεφύγει, μα εκείνο έσφιγγε γύρω της όλο περισσότερο.

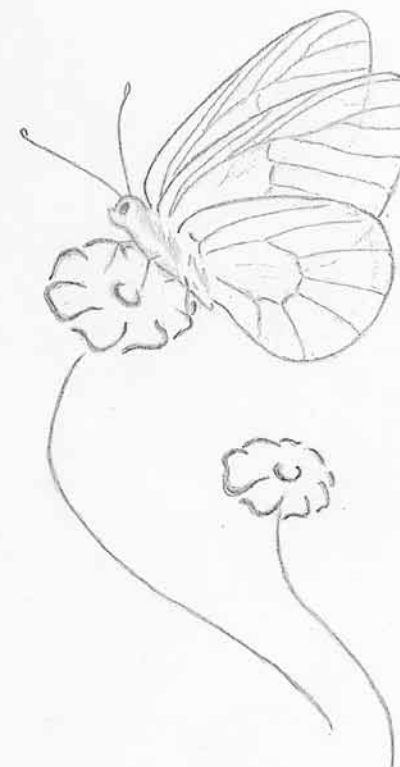
...Το σώμα παγιδεύοντας και τα μικρά φτερά της.

Κοίταξε μέσα από τ' ανοίγματα των δακτύλων του.
Ένα πλάσμα παράξενο στεκόταν αντίκρυ της... Το πρό-
σωπό του δε θύμιζε το νεαρό βασιλιά. Αλλά πάλι, πώς θα
μπορούσε απ' αυτόν να διαφέρει...

«Εγώ λυπάμαι, μικρή πεταλούδα» άκουσε τότε μια φωνή.
«Προσπάθησα τόσο...
Όμως εσύ, δε θέλησες να καταλάβεις...»

Ένωσε τις δυνάμεις της να σβήνουν, και τον κόσμο γύρω
της να χάνεται.

«...Με πονάς...»,
πρόλαβε μόνο να πει.

* * *

Δεν ήξερε πόσος χρόνος πέρασε.
Ούτε αναγνώρισε το χώρο γύρω της όταν συνήλθε.

Ήταν κλεισμένη σ' ένα μικρό βάζο με γυάλινα τοιχώματα.
Δίχως αμφιβολία κάπου στο κάστρο... Σε μια στρογγυλή
σάλα. Όπως οι σάλες των πύργων, μα μεγαλύτερη απ' όσες
είχε δει.

Και σίγουρα διαφορετική.

Ήταν μια μεγάλη, άδεια σχεδόν σάλα· αντίθετα με το υ-
πόλοιπο κάστρο, τα υπάρχοντά της ήταν μάλλον λιγοστά.
Κι εκείνα χάνονταν μέσα της...

Ένα μικρό σεντούκι σε κάποια από τις άκρες της. Δίπλα
στο σβηστό, ξεχασμένο τζάκι... Το ψηλό, στρογγυλό τραπε-
ζάκι που πάνω του ήταν ακουμπισμένο το διάφανο βάζο
της — στη μέση της μεγάλης αίθουσας.

Δυο δάδες στεραιωμένες στον τοίχο...

Μια βαριά πολυθρόνα, αδιάφορα στραμμένη.

Όλα συγκεντρωμένα προς το μέρος του τοίχου που υπήρ-
χε το παράθυρο. Το μόνο παράθυρο της σάλας εκείνης· α-
νοιγμένο στο φως.

...

Ήταν μια μεγάλη έρημη σάλα, αντίθετα με το υπόλοιπο
κάστρο.

Κι αν κάτι ίσως γέμιζε τον άδειο της χώρο... Η κουρτί-

να ήταν που απλωνόταν, κυματιστή, στην υπόλοιπη μισή της πλευρά· την πλευρά που αντίκρυζε, δίχως να μοιράζεται το ανοιχτό παράθυρο.

Η μικρή πεταλούδα έστεκε ανάμεσα.

* * *

Όταν ο βασιλιάς ήρθε, σχεδόν δεν τον κατάλαβε. Ξεπρόβαλε από την κορυφή της σκάλας που έβγαζε στην αίθουσα. Μια σκάλα κυκλική, υποθέτοντας από τους υπόλοιπους πύργους.

...Σαν έφτασε στο επίπεδο του πέτρινου πατώματος, πάνω του βάδισε ερχόμενος κοντά της.

Ήταν ήρεμος.

Έσκυψε ελαφρά προς το γυάλινο βάζο της. Φέρνοντας το πρόσωπό του στο πλάι της. «Συνήλθες...» μονολόγησε.

Εκείνη δεν απάντησε. Αντί για αυτό του γύρισε την πλάτη. Μα ο βασιλιάς έστρεψε απότομα το μικρό της βάζο, αναγκάζοντάς την έτσι να τον αντικρύσει.

Για πρώτη της φορά, η γαλάζια πεταλούδα καθρεφτίστηκε τόσο καθαρά στις θάλασσες των ματιών του. Ο βασιλιάς απέμεινε να την κοιτά.

«...Θα σου δώσω μια ακόμα ευκαιρία» της είπε.

Για λίγο σιώπησε, και μετά απομακρύνθηκε πλησιάζοντας την πλατιά υφασμάτινη κουρτίνα. Κράτησε τη μια άκρη της σφιχτά στο ένα του χέρι.

«Μείνε κοντά μου μικρή πεταλούδα» της πρότεινε πάλι.

«Μείνε κοντά μου, και το κάστρο μου όλο, ίσως μια μέρα να γίνει δικό σου.»

Η φωνή της έφτασε σε κείνον, μέσα περνώντας από τ' ανοίγματα του σφαιριστού της σκεπάσματος.

«Το κάστρο σου όλο, είναι σε 'μένα ξένο» έλεγε.

«...Πολύ καλά», λιγόλογα διαπίστωσε.

«Τότε θα πρέπει να μάθεις πού βρίσκεσαι...»

Βάδιζε παράλληλα προς τον τοίχο, βήματα αργά, μαζί τραβώντας την ψηλή κουρτίνα.

...Το σώμα της πάγωσε... Η φωνή της πιο πριν που άφοβα ακούστηκε, μέσα της τώρα κρύφτηκε βαθιά. Και τα μάτια της, αυτόν που ακολουθούσανε, γοργά ανοιχτά ξεχάστηκαν πιο πίσω.

Είχε μάλλον φτάσει στην άλλη άκρη της αίθουσας, σχεδόν αποκαλύπτοντας τον κρυμμένο του τοίχο.

«Βρίσκεσαι...», συνέχισε ψύχραιμος.

...

Η ανάσα της βγήκε σα να σβήνει. Σα γύρω της απρόσεκ-

τα να σκόρπισε η ζωή... Στη διάρκεια τυλιγμένη, μιας στιγμής.

...Στον τοίχο μπροστά της, σ' αυτόν τον τεράστιο απλωμένο τοίχο, κορνίζες παντού κρέμονταν μικρές και μεγάλες. Και μέσα τους, μέσα στις κορνίζες με τα ομοιόμορφα σχήματα... ντυμένες χρώματα δεκάδες και το φως του ήλιου, φτερά πεταλούδων έλαμπαν ακίνητα.

Κορμιά, παραδωμένα στο τελευταίο τους φτερούγισμα.

«...Βρίσκεσαι στην ομορφότερη σάλα του κάστρου μου...»

* * *

Ο κόσμος όλος για 'κείνην είχε αδειάσει.

Μόνο φτερά σε συμμετρικές κορνίζες υπήρχανε μπροστά της. Τίποτα άλλο... Κορνίζες που ξεκινούσαν από χαμηλά, ελάχιστα πάνω απ' το πάτωμα. Φτάνοντας ως ψηλά, αγγίζοντας σχεδόν την οροφή. Τίποτα άλλο.

Ο νεαρός βασιλιάς γύρισε πλάι της.

«Αρνήθηκες τις προσφορές μου, μικρή πεταλούδα» της είπε.

«Μα τώρα δεν έχεις περιθώρια...

...Θα ζεις κοντά μου.

Χωρίς ποτέ να περάσεις τα τείχη του κάστρου μου.

Και παντοτινά θα πετάς για μένα.

Αλλοιώς, κομμάτι θα γίνεις, των πεταλούδων του τοίχου μου...»

Ίσως να 'χε περάσει ώρα αρκετή ώστε τη δύναμη να βρει της χαμένης μιλιάς της.

«Ποτέ...» μονάχα του 'πε σιγανά.

«Ποτέ δε θα πετάξω για σένα!»

...

Απλά χαμογέλασε.

«Μην είσαι τόσο βιαστική, μικρή πεταλούδα.»

«...Ο χρόνος,
είναι όλος δικός μας...»

* * *

Πέρασαν μέρες, μέχρι να ξανάρθει... Μα πόσες, δε μπορούσε πια να καταλάβει.

Μέρες που πέρασε βουβή κοιτώντας τον τοίχο. Τα κάδρα εκείνα — σε μεγέθη διάφορα, μέσα τους που έκλειναν λίγες ή περισσότερες πεταλούδες.

Τα φτερά εκείνα... Φτερά παρόμοια που δεν αντίκρυσε ξανά...

Χρώματα που άστραφταν στα παιχνίδια του φωτός. Ένα φως που έμπαινε απ' το ανοιχτό παράθυρο, για να πλημμυρίσει και να παγιδευτεί στη μεγάλη σάλα...

Πέρα απ' αυτό, τα σύννεφα κυλούσαν μόνο κι ο άνεμος... Τα σύννεφα πάντα που θα 'φευγαν μακριά.

Κι ο άνεμος που έφτανε πότε πότε μέχρι κοντά της, να συτροφεύσει τις μοναχικές της σκέψεις. Μέσα που πέρναγε από τις τρύπες του μικρού της σκεπάσματος, και χάιδευε το θλιμμένο της πρόσωπο.

Πόσο παράξενο πράγματι έμοιαζε...

Θα μπορούσε κάποτε τόσο απλά να γλυστήσει από κείνα τα ανοίγματα... Τότε που ήτανε μια μικρούλα κάμπια. Και τώρα ακόμα, αν δεν φορούσε τα μεγάλα φτερά της... Εκείνα, τα πάντα λατρεμένα της φτερά, εκείνα που την 'κάναν ό,τι είναι, τώρα τη φτάσαν ως εδώ και ποτέ πια δε θα την άφηναν να φύγει.

...

Ο βασιλιάς ήρθε κάποιο γλυκό ανοιξιάτικο απόγευμα. Ίδιος σαν πρώτα. Ανέβηκε αργά την κυκλική σκάλα και γρήγορα έφτασε κοντά της. Απαλά κράτησε στα χέρια του το μικρό της βάζο... Εκείνη δεν αντέδρασε καθόλου.

Είχε καιρό να τη δει· κι όμως σα να συνέχιζε ήτανε, εκεί που 'μείναν άλλοτε.

«Κάποτε περιφρόνησες τον κήπο μου, μικρή πεταλούδα» της είπε.

«Ίσως μέχρι τώρα, να 'χεις αλλάξει γνώμη...»

Την πήρε μαζί του, ως τ' ανοιχτό παράθυρο. Ένα απ' τα μεγαλύτερα παράθυρα του κάστρου. Το βάζο της ακούμπησε στου πρεβαζιού την άκρη. Ύστερα στηρίχτηκε στα δυο του χέρια και έγυρε ελαφρά προς τα έξω.

Χαμηλά του βρισκόταν η σιδερένια πύλη.

Μπροστά της ακριβώς, ο κήπος των αμάραντων ανθών, απλώνοντας μια ευωδιά που έφτανε, αχνά, ως εκεί.

Παραπέρα οι ανθισμένοι κήποι. Τα όμορφα δένδρα. Ύστερα τα τείχη του κάστρου. Και μετά το δάσος... Καφετί και πράσινο... Απέραντο...

Η μικρή πεταλούδα κοίταξε μέσα απ' το γυαλί.

Το βλέμμα του βασιλιά πλανήθηκε μακριά.

«Δεν είναι όμορφο το κάστρο μου;» τη ρώτησε τότε...

«Κτισμένο βρίσκεται στο κέντρο του δάσους... Κι εσύ θα μπορείς να πετάς ως τα τείχη του...»

Δεν απάντησε.

«Πόσο παράξενο πράγματι» είπε μετά. Μιλούσε αργά. Δίχως να την κοιτάζει... Κι οι σκέψεις του χάθηκαν ποιός ξέρει πού. «Πόσο παράξενο μικρή πεταλούδα...»

«Κάποτε τα τείχη αυτά, συγκρατούσαν τους εχθρούς μου. Πολέμους και νίκες, βόλια και φλόγες έχουν αντικρύσει... Τα υπόγεια του κάστρου μου ακόμα μπαρούτι γεμάτα, για μάχες που δεν έγιναν ποτέ...

Ως σήμερα τα τείχη αυτά φοβάμαι μου ήταν άχρηστα· δειλά χαμογέλασε... Δεν περιμένω άλλον κανέναν.

...Και μην το λάθος κάνεις να νομίσεις ότι πια συγκρατούν τις πεταλούδες μου...

Όχι, καμιά τους δε ζητά να ξεφύγει.

Στέκουν απλά για να στολίζουν το αλλοτινό μου κάστρο... Θυμίζοντάς μου ώρες περασμένες...

«Μα τώρα πια θα συγκρατούν εσένα, μικρή πεταλούδα. Θα είναι πλέον, χρήσιμα και πάλι...»

Γέλασε ελαφρά. Γέλασε όμορφα.

«Κοίτα ξανά τους κήπους μου μικρή πεταλούδα...» συνέχισε. «Βλέπεις τώρα, γιατί τόσο υπέροχοι μοιάζουν;

Κοίτα τις πεταλούδες μου τώρα που τίποτα δε τις περιορίζει... Κάθε χειμώνα μονάχες κρύβονται στον αμάραντο κήπο μου. Και κάθε άνοιξη, γύρω του απλώνουν τα ακριβά φτερά τους. Διαλέγουν έναν άλλο κήπο για να ζήσουν... Ή και τον ίδιο πάλι, δεν πειράζει...

Δεν είναι όμορφες μικρή πεταλούδα;
Δεν είναι όμορφες, σαν τις κοιτάς από ψηλά;»

Γύρισε στο εσωτερικό του μεγάλου του πύργου.

«Λοιπόν;», τη ρώτησε, περιφέροντάς την μπροστά στον πολύχρωμο τοίχο του... «Λοιπόν, γαλάζια μου μικρή;»

«Η σάλα μου χωράει πάντα κι άλλες πεταλούδες. Το ίδιο κι οι ανθισμένοι κήποι μου... Διάλεξε, πού θέλεις να βρεθείς...»

Δεν ήθελε κι ωστόσο γύρισε να τον κοιτάζει.

«Γιατί;», τον ρώτησε.

...

Ο βασιλιάς παραξευεύτηκε... Δε θα περίμενε κανείς, πως θα 'χε απορίες... «Τί εννοείς;» τη ρώτησε με τη σειρά του.

«Στον τοίχο και στον κήπο σου έχεις», διευκρίνησε, «τόσες πολλές γαλάζιες πεταλούδες...

Εγώ, τί παραπάνω μπορώ να σου προσφέρω;»

Την κοίταξε μ' ένα ύφος στοργικό. Κι ύστερα έστρεψε ήσυχα το βλέμμα του αλλού...

«Δεν έχει σημασία» της απάντησε. «Δεν έχει καμιά σημασία...»

«Όπως κι εγώ — τόσο παλιά — έτσι κι εσύ αργείς να καταλάβεις. Δε στο 'παν, δε το 'νωσες άραγε ακόμα; Όποιος πε-

ράσει τα τείχη μου, ποτέ δε ξεφεύγει... Ποτέ δε γυρνά...

Κατάλαβέ το, μικρή πεταλούδα.
...Όσο γρηγορότερα θα το καταλάβεις, τόσο νωρίτερα θα
χαρείς τον ήλιο.»

* * *

Φεύγοντας έβγαλε κι έριξε στο βάζο της ένα λουλούδι...
«Για τις μέρες που θα 'ρθουν» της είπε...

Εκείνη του ζήτησε να μην κόβει για χάρη της λουλούδια,
και πως κλεισμένη εκεί, δεν είχε τόση ανάγκη να τραφεί...
Μα έφυγε, μάλλον χωρίς να την ακούσει.

Οι μέρες που ήρθαν φάνηκαν ατέλειωτες. Σαν το λουλού-
δι της κι αυτή όρεξη δε βρήκε να μιλήσει... Παρατηρούσε
μόνο τη μεγάλη αίθουσα...

...Ο χρόνος, αργά τόσο να πέρναγε γιατί;

Το παραμελημένο της τζάκι. Τις δυο δάδες, δίπλα-δίπλα
βαλμένες. Τη βαριά πολυθρόνα. Το μικρό σεντούκι, που μέ-
σα του έκλεινε ποιος ξέρει τί...

Ο χρόνος ίσως στάθηκε εκεί.

...Παρατηρούσε τα θλιμμένα φτερά στον σιωπηλό τοί-
χο. Φτερά ανοιχτά, κι όμως που δε θα πέταγαν ποτέ... Που ο
ήλιος τύλιγε.

Όμως ποτέ δε θα 'νιωθαν το φως.

...

Ο βασιλιάς επέστρεψε κάποια μέρα σαν όλες.

Ήτανε ταλαιπωρημένη. Τη βρήκε γερμένη πάνω στο ξε-
ραμένο λουλούδι με τα μάτια κλειστά. Δεν άγγιξε το νέκταρ
του καθόλου.

Πήγε κοντά της, και σκούνησε το μικρό της βάζο.
Εκείνη ανασηκώθηκε...

«Λοιπόν;» τη ρώτησε δίχως καθυστέρηση, για ακόμα μια
φορά.

«Αποφάσισες, μικρή πεταλούδα;»

«Εγώ μπορώ να περιμένω πάντα...

Μα εσύ, θα 'χεις πεθάνει νωρίτερα.»

Ίσως να μην είχε πια τη θέληση για οτιδήποτε. Μα έψαξε
ωστόσο το κουράγιο ν' απαντήσει...

«Ποτέ δε θα πετάξω για σένα» του είπε πάλι. «Και το
λόγο δε βρίσκω να διαλέξω· ανάμεσα σε δυο ίδιες φυλα-
κές...»

Αν η μικρή πεταλούδα τον κοιτούσε σανμίλαγε, θα έβλε-
πε πως το αμυδρό του χαμόγελο είχε πετρώσει. Μα δε θα
καταλάβαινε πιθανότατα.

«Δεν είναι ίδιες!» είπε εκνευρισμένος. Όμως αμέσως χαμή-
λωσε τον τόνο της φωνής του.

«Έφτασες ως εδώ...» ομολόγησε. «Αξίζεις νομίζω να

σου κάνω ένα δώρο... Να μοιραστώ μαζί σου, κάποιο μυστικό.»

...

Άρχισε να βαδίζει γύρω από το μικρό της βάζο. Η μόνη ίσως κίνηση στην έρημη σάλα του.

«Πρέπει να διευκολύνω την απόφασή σου...» παραδέχτηκε.

«Κι ένα μικρό, αθώο σφάλμα, εμποδίζει την κρίση σου, γαλάζια μου πεταλούδα.»

«Κάποτε σου μίλησα, για τις πεταλούδες του κήπου μου. Νομίζω πως η ώρα ήρθε, να σου μιλήσω και για τις πεταλούδες του τοίχου μου.»

Φαινόταν σκεπτικός. Φαινόταν ήσυχος.

Συνέχισε να κινείται γύρω της...

«...Σίγουρα νομίζεις πως είναι ίδιοι, γιατί είναι όμορφοι εξίσου, έτσι δεν είναι;»

Η μικρή πεταλούδα κάτι πήγαινε να πει. Μα μετά σκέφτηκε πως προτιμότερο θα ήταν να σιωπήσει.

«Ίσως μάλιστα —θα παρατήρησες— ο τοίχος μου αυτός, σε σχέση με τον κήπο μου, πως πλεονεκτεί.»

«...Πράγματι, οι πεταλούδες που τον στολίζουν», διαπίστωσε, «οι ομορφότερες είναι απ' όσες κάποτε πέταξαν στους ολάνθιστους κήπους μου.

Δες τα χρώματά τους πως λάμπουν ακόμα στο φως...

Χρώματα διαλεγμένα, από τα καλύτερα χρώματα.»

Η γαλάζια πεταλούδα τότε κοιτούσε το νεαρό βασιλιά. Και τότε το βλέμμα της άφηνε να πλανιέται στον πολύχρωμο τοίχο.

«Ξέρεις» είπε, και σταμάτησε μια στιγμή να την κοιτάζει, «κι οι πεταλούδες του κήπου μου... δε ζούνε για πάντα.»

«Μετά από εποχές κι εποχές, ένας χειμώνας φτάνει από τον οποίο κανείς δε μπορεί να κρυφτεί...

Τότε, η ώρα έρχεται για αυτές, που μόνον ο τοίχος μου μπορεί να τις προστατεύσει.»

«Ελπίζω τώρα να με καταλαβαίνεις, μικρή πεταλούδα...

...Τα φτερά τους μακριά μου, θα 'χανε χαθεί.

Ίσως ποτέ τους κιόλας να μην είχανε φτιαχτεί. Αν το νέκταρ των κήπων μου τους έδωσε ζωή... Κι αν τις στόλισε κάποτε με τα ικανότερα σώματα.

Αν ο κήπος μου των αμάραντων ανθών και το ξεχωριστό φως των εποχών, χάρισε στα φτερά τους την τέλεια ομορφιά, τα πανέμορφα χρώματα... Τότε στ' αλήθεια μπορούν, κι έχουν φτάσει εδώ.

Ο τοίχος μου αυτός, είναι για κείνες, η αιωνιότητα.»

«Μακριά μου θα 'χανε για πάντα χαθεί...», αργά επανέλαβε.

«Εγώ, τους προσέφερα το άπιαστο!»

Η γαλάζια πεταλούδα αισθάνθηκε να κρυνώνει. Κι όμως ο ήλιος το πρωί της φάνηκε καυτός...

«Μα έχεις κι άδικο» της είπε. «Όπως θα κατάλαβες εδώ ακριβώς βρίσκεται και η πηγή της διαφοράς τους. Όχι, ο τοίχος που βλέπεις με τους κήπους μου δεν είναι ίδιοι.»

«Ο τοίχος μου αυτός είναι το τέλος. Οι κήποι μου, είναι μονάχα η αρχή!»

...

«...Έχεις το δικαίωμα να διαλέξεις.
Μπορείς να θελήσεις να προστεθείς σ' αυτόν από τώρα.
Ή να προτιμήσεις, πρώτα να μεθύσεις από το νέκταρ των ανθών μου.»

«Έχεις το δικαίωμα να διαλέξεις, μικρή πεταλούδα.
Αλλά ποτέ δε μπορείς να ξεφύγεις!»

* * *

Άλλαξε το λουλούδι στο βάζο της. Κι ύστερα έκανε να φύγει. Είχε φτάσει στη σκάλα, όταν σταμάτησε και γύρισε να την κοιτάξει.

«Νόμιζες», της είπε, «πως οι πεταλούδες στον τοίχο μου, μου αντιστάθηκαν;»

«Ή πως τις κορόιδεψα μήπως;»

«...Λίγες δε θα εκτιμούσαν τον τοίχο μου μικρή πεταλούδα.

Όλες σχεδόν, αν γνώριζαν για αυτόν, θα 'θελαν αμέσως να βρεθούνε κοντά του.

Για αυτό τον κρατώ κρυφό, μικρή πεταλούδα. Οι θέσεις του, είναι για κάποιες μόνο τυχερές.»

«Λοιπόν;

Δεν είναι όμορφος ο τοίχος μου τώρα;»

«Τώρα που μπορεί μονάχα, να χαρίσει ζωή;»

* * *

...Οι μέρες που ήρθαν και πάλι της φάνηκαν ατέλειωτες. Θα πρέπει να ήτανε πολλές... Το λουλούδι της ξεράθηκε.

Της είχε προσφέρει το τελευταίο του νέκταρ... Εκείνη το ήπιε, παράξενα, για να συνεχίσει να ζει.

Στο νου της τριγύριζε κι ένα άλλο λουλούδι. Ένα λουλούδι που κάποτε της είπε να προσέχει τα χρώματα... Κι εκείνη πρόσεχε τα χρώματα γύρω της. Μα σε τούτη τη σάλα τα χρώματα αυτά ακόμα θα 'λεγε πως σημαίνουν τον θάνατο.

Ένα ποτάμι θυμήθηκε, που κάποτε της έδειξε την κίνηση. Κι εκείνη, πρόσεχε τις κινήσεις που έβλεπε. Μα το φτερούγισμα των πεταλούδων στους ανθισμένους του κήπους, δε θα μπορούσε να σημαίνει ζωή...

Το πλάσμα της νύχτας μπορούσε μόνο να νιώσει τα μεγάλα φτερά της... Μα τα φτερά των πεταλούδων μπροστά της, ήταν τόσο μεγάλα. Πώς άραγε να 'φτασαν σε κείνον τον τοίχο;

Πώς άραγε ν' άντεχαν στους κήπους εκείνους;

Πώς;

...

Μέρες και μέρες ξόδεψε μονάχη. Σιωπηλή. Ο βασιλιάς ερχότανε κι έφευγε αφήνοντας μόνο πίσω του ένα λουλούδι. Τη ρώταγε πάντα το ίδιο. Πότε πότε απαντούσε. Πότε ήταν πολύ κουρασμένη να μιλήσει.

Το μικρό της βάζο δε τη στένευε πια όπως πρώτα. Είχε σχεδόν συνηθίσει τα κοντινά του τοιχώματα και το μακρινό σκέπασμα. Το χώρο γύρω της... Το τζάκι, τις σβηστές δάδες και το κλειστό σεντούκι.

Ίσως και να 'χε ακόμα συνηθίσει τον τοίχο που έβλεπε. Ακόμα κι εκείνον. Εκείνον τον ματωμένο τοίχο.

* * *

Όταν ο βασιλιάς ανέβηκε τη σκάλα, είδε το σώμα της βαριά ξαπλωμένο στον πάτο του γυάλινου βάζου. Πήγε κοντά της βιαστικά...

Άνοιξε το σκέπασμα, έβγαλε το ξεραμένο λουλούδι και ύστερα απαλά φύσηξε μέσα του. Η πνοή του έμοιαζε να δίνει ζωή στη μικρή πεταλούδα.

Ανασηκώθηκε ελαφρά. Κοίταξε τον νεαρό βασιλιά και μετά έκλεισε τα μάτια της πάλι.

«Λοιπόν;» τη ρώτησε.

Δεν απάντησε.

Εκείνος αθόρυβα γονάτισε στο πάτωμα δίπλα της. Αφήνοντας το σκέπασμά της ανοιχτό...

Συνέχισε για ώρα να την κοιτά. Εκεί, πεσμένη καθώς ήταν.

«...Οι πεταλούδες του κήπου μου λένε για μένα πως γνωρίζω τα πάντα», άσκοπα μίλησε. «Και πως έχω την απάντηση όλων των πραγμάτων...»

«Γιατί μ' αρνιέσαι μικρή πεταλούδα;»

Η φωνή του γύρω της απλώθηκε ζεστή.

«Όταν πετούσες» της είπε...

«Όταν τα μικρά φτερά σου άνοιγαν στον άνεμο κι ο ήλιος μέσα τους περνούσε τις ακτίνες του, εκείνα έπαιρναν τη λάμψη του ουρανού.

Και τη στιγμή που έκλειναν, — σαν ίσκιος να σκέπαζε τις

άκρες του δάσους— 'παίρναν το χρώμα το βαθύ των ωκεανών... Το χρώμα εκείνο που όμοιο στο δάσος δεν υπάρχει...»

«Μείνε κοντά μου μικρή πεταλούδα...»

«Κανείς άλλος, δε το μπορεί να δει την ομορφιά σου...

Ίσως ούτε κι εσύ.

Μόνον εγώ...»

«Πέτα για μένα μια στιγμή, κι ύστερα φύγε...»

Η μικρή πεταλούδα γύρισε πάνω του το βλέμμα της. Τον είδε καθισμένο στο πάτωμα. Ν' ακουμπά στο βάζο της το ένα του χέρι. Μέσα της είχε υποσχεθεί άλλοτε πια πως δε θα του μιλούσε...

«...Έλα να φύγουμε...» αδύναμη, η φωνή της ακούστηκε. «Άφησε το κάστρο σου και φύγε μαζί μου...»

Ο βασιλιάς απότομα σιώπησε για λίγο. Ύστερα τραβήχτηκε. Σηκώθηκε απαλά και ξανασκέπασε το γυάλινο βάζο.

Στράφηκε αλλού. Βάδισε παραπέρα με βήματα αργά, σα να κατάφερνε να ξεφύγει από τα δίχτυα των φτερών της...

«Να φύγω;» γέλασε τότε.

«Να πάω πού;»

«Μακριά...

Εκεί που δεν περπάτησες ποτέ.»

«Γιατί;»

«...Δίχως λόγο...»

Γέλασε πάλι, ήρεμα σα να διασκέδαζε. Ίσως με 'κείνη.
 Η μικρή πεταλούδα κοίταξε μπροστά της, τα νεκρά φτερά
 στον πέτρινο τοίχο.
 «Εσύ, που 'δωσες σ' όλα κι έναν λόγο,» ψιθύρισε, «πες μου
 γιατί τα κάνεις όλα αυτά;»

Μα ο βασιλιάς μάλλον δε θ' άκουσε τα λόγια της, γιατί δε
 γέλασε καθόλου.

...

Μετά από ώρα μονάχα, πλησίασε σιωπηλός προς το παρά-
 θυρο. Έγυρε μπροστά του χαμηλά διακρίνονταν οι πολύχρω-
 μοι κήποι του. Φτερά πλημμυρισμένοι πεταλούδων...

Άρχισε να μιλά· πιότερο στον άνεμο παρά στην μικρή του
 κρατούμενη. «...Οι περισσότερες απ' αυτές...» είπε, ανακα-
 λώντας ό,τι μαζί τους είχε μοιραστεί... Χρόνια τώρα...

«...Οι περισσότερες απ' αυτές, ποτέ δε θα φτάσουν σε τού-
 τη τη σάλα.

Όσο τουλάχιστον ακόμα μπορούν και πετούν.»

«Κάποιες ανάμεσά τους, μου είναι αδιάφορες τελείως...

Το σχήμα και το χρώμα των φτερών τους, δε γέμισαν τα μά-
 τια μου ποτέ...

Θα σβήσουν και θα χαθούν στους διαδρόμους του κήπου
 μου. Και θα 'ναι σα να μην έζησαν στιγμή.»

«Άλλες πάλι, δε με δυσκόλεψαν καθόλου.

Στο νέκταρ βυθίστηκαν που τους προσέφερα κι αρκεστή-
 καν με κείνο να μεθύσουν τη ζωή τους όλη.»

«Τέλος, ανάμεσά τους, υπάρχουν και κάποιες άλλες πετα-
 λούδες...»

«Κάποιες — ίσως ελάχιστες, ίσως αρκετές, δε θυμάμαι
 πια— που κάποτε φτάσανε σε τούτη τη σάλα. Που νόμισαν
 παράλογα πως θα μπορέσουν να μου αντισταθούν.

Μα έπρεπε κι αυτές μια μέρα να διαλέξουν... Το θάνατο σε
 μια μόνο στιγμή.

Ή την παράταση μιας απέραντης ζωής.»

«Ξέρεις τί διάλεξαν.

Ό,τι κι εσύ μια μέρα θα διαλέξεις... Δε θα μπορούσε να γί-
 νει διαφορετικά.»

«Κοίτα τες τώρα!

Πετούν στον κήπο μου. Πετούν κοντά μου κι είναι ευτυ-
 χισμένες...

Τα χρώματά τους λάμπουν κάτω απ' τον ήλιο, σα να μη
 γνώρισαν τη σάλα μου ποτέ... Σα να μη πρόκειται θαρρείς να
 την πλουτίσουν...»

«Εγώ είμαι πια η ευτυχία τους, μικρή πεταλούδα!

Εγώ και μόνον εγώ.»

Γύρισε προς το μέρος της. Το βλέμμα του έσμιξε με το
 δικό της βλέμμα.

«Δέξου» της είπε.

«Στο υπόσχομαι, σιγά σιγά θα ξεχάσεις τη μικρή μας συμ-
 φωνία...

Και τότε, δίχως θλίψη θα συνεχίσεις να ζεις στους ολάνθι-
 στους κήπους μου.»

Προχώρησε προς την κορυφή της κυκλικής σκάλας.
Σταμάτησε στου κάστρου του το πρώτο, κι ίσως το τελευταίο σκαλοπάτι και γύρισε ξανά να την κοιτάξει.

«Σιγά σιγά και 'συ θα ξεχάσεις μικρή πεταλούδα...»

«...Όλοι ξεχνούν...»

* * *

Ο βασιλιάς, αργά ερχόταν μόνο κι άφηνε στο βάζο της λουλούδια.

Μα τα βράδια που συνεχόμενα περνούσαν, έκανε πλέον ψύχρα. Και από καιρό αισθανόταν κρύο κάθε νύχτα. Το χρώμα του ουρανού είχε σκουρήνει και τα σύννεφα έφερναν πότε πότε μαζί τους σταγόνες βροχής.

Ο άνεμος τη μυρωδιά του νοτισμένου δάσους.

Η μικρή πεταλούδα είχε πια συνηθίσει.

Το κρύο και τη μοναξιά. Τα σύννεφα και την υγρασία. Ίσως να 'χε κι αυτόν ακόμα συνηθίσει. Ακόμα κι αυτόν, τον νεαρό βασιλιά.

Έτσι, δεν της έκανε εντύπωση σαν ήρθε μια μέρα σαν όλες.

Ούτε όταν πλησίασε κοντά της τα μεγάλα του μάτια. Μόνο σαν τη ρώτησε πάλι, τα λόγια του της φάνηκαν κάπως αλλαγμένα...

«Λοιπόν;» είχε ρωτήσει...
«Αποφάσισες μικρή πεταλούδα;
Σήμερα, είναι εδώ η τελευταία σου μέρα.»

...

Ανασήκωσε το σώμα της με δυσκολία. Οι λέξεις του στη σκέψη της κύλησαν κι αμέσως χάθηκαν δίχως να νοιαστεί.

«Πες μου» συνέχισε, και άρχισε να βαδίζει γύρω της για μια ακόμα φορά... Πλησίασε αρχικά τα κάδρα του τοίχου του.

Και μετά το ανοιχτό παράθυρο. Πίσω του ερχόταν η μυρωδιά των ανθισμένων κήπων.

Είχε πια κουραστεί. Κι όλα της μοιάζαν να 'ναι δίχως νόημα. Μα αν δεν απαντούσε ίσως τη ρώταγε ξανά.

«Ό,τι κι αν διαλέξω,» είπε τότε, «...κοντά σου δεν έχει σημασία...»

Εσύ, είσαι ο μόνος θάνατος!»

Το πρόσωπο του βασιλιά ελαφρά σκοτείνιασε.

Μα οι λέξεις της στη σκέψη του κύλησαν ίσως κι έσβησαν δίχως να τον νοιάζουν.

Η λύπη ζωγραφίστηκε στα ήρεμα, γαλανά του μάτια. Σαν ένα απροσδιόριστο ενδιαφέρον.

«Αθώα μου πεταλούδα...» τρυφερά της είπε.

«...Τόσον καιρό εδώ,

Κι ακόμα τίποτα δεν έχεις καταλάβει...»

...

Άγγιξε το μικρό της βάζο, φτάνοντας κοντά της.
«Για ποιόν;» τη ρώτησε... «Για ποιόν είμαι ο θάνατος;»

«...Για όλα...»

Χαμογέλασε. Η μικρή πεταλούδα παραξενεύτηκε. Τα μάτια του χάνονταν στα δικά της μάτια. Τον είδε να ξεσκεπάζει το μικρό της βάζο κι ύστερα από κοντά του ν' απομακρύνεται.

«...Ο καιρός ο ζεστός έχει πια περάσει...» της είπε. «Σήμερα, η μέρα ήρθε για σένα να φύγεις.

Κι εγώ, αυτό και μόνο είχα έρθει να σου πω.»

«Μα σε λίγο, να ξέρεις», πρόσθεσε, «στο δάσος που προτίμησες θα απλωθεί το κρύο... Το κρύο εκείνο απ' το οποίο ούτε κι εσύ θα μπορείς να ξεφύγεις.»

«Και τότε θ' αναγκαστείς να γυρίσεις. Και να ζητήσεις ό,τι κάποτε αρνήθηκες...»

«Θα είμαι εδώ.»

«...Κι ίσως μπορέσω να σε συγχωρήσω.»

Η μικρή πεταλούδα είχε με δυσκολία πετάξει, στη κορυφή του γυάλινου βάζου της.

«Μα πριν να φύγεις έχω κάτι τελευταίο να σου πω...» ευγενικά της μίλησε... «Θα 'θελα να σου ζητήσω μια μικρούλα χάρη.»

«Αν θέλεις μπορείς να το κάνεις...

Δε θα 'ναι τίποτα για σένα...»

Χαμογέλασε πάλι.

«Χαμήλωσε... Χαμήλωσε, σε παρακαλώ, στους ολάνθιστους κήπους μου. Πέταξε ανάμεσα στις τόσες πεταλούδες μου. Και μίλησέ τους... Πες τους για μένα. Πες τους ό,τι νομίζεις... Ό,τι τράβηξες...

Τότε θα καταλάβεις, μικρή πεταλούδα.»

«Δε θα μπορούν να σ' ακούσουν!

Εγώ τις γέννησα και τις ανάθρεψα! Εγώ... Εγώ τις δέχθηκα και τις προστάτευσα. Εγώ τους προσέφερα, ό,τι εσύ δε θα μπορούσες ποτέ!

Τη λύτρωση!»

Πλησίασε κοντά της.

«Εγώ τους προσέφερα το υπέρτατο δώρο... Τη ζωή!

Τη λύτρωση, από τον ίδιο τους τον εαυτό!»

Έφτασε δίπλα της... Ίσως για αυτό η φωνή του αλλοιώτικη ν' ακούστηκε...

«Φύγε!» της είπε μοναχά. «Φύγε μικρή πεταλούδα.»

«Κανείς δε σε θέλει...»

«...Εσύ, είσαι για κείνες ο θάνατος!

Εσύ, είσαι για όλα ο θάνατος!»

«Φύγε!»

«Φύγε.»

...

Γλύστρησε τρεμμάμενη μέσα απ' το παράθυρο.

...Χαμήλωσε πάνω από τους ανθισμένους του κήπους.

Οι πεταλούδες γύρω της πετούσαν όπως πρώτα. Θα 'θελε να τους φωνάξει. Και να τους πει να φύγουν...

Αλλού να συγκεντρωθούν και να λάμψουν, σκορπίζοντας την αίγλη του ψεύτικου κόσμου του!

Μα δε μπορούσε τίποτα να πει... Κι ο βασιλιάς σίγουρα θα την κοιτούσε γελώντας από το παραθύρι του πύργου.

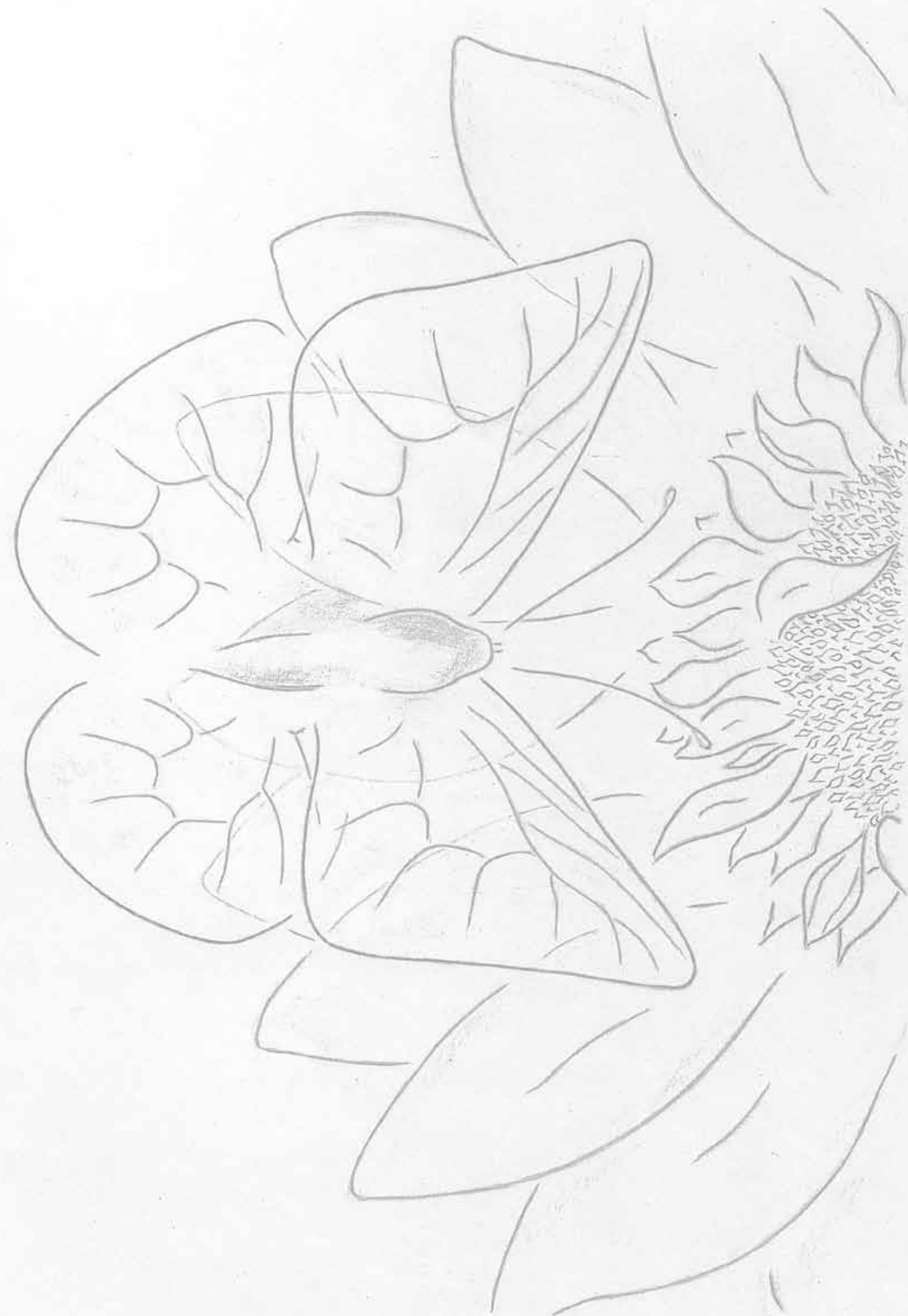
...

Συγκέντρωσε τις λιγοστές της δυνάμεις.

Ανέβηκε ψηλά, πάνω από τους κήπους κι από τις πεταλούδες εκείνες. Ως τις άκρες έφτασε του ατέλειωτου κάστρου του. Μετέωρη στάθηκε μια ελάχιστη στιγμή. Και τότε, με μια και μόνο κίνηση των μικρών φτερών της, πίσω της θ' άφηνε τα πέτρινα τείχη.

Φεύγοντας, προς την τελευταία άνοιξη του χρυσωμένου δάσους...

* * *

Των δένδρων τ' ανάλαφρα φύλλα είχαν πια πέσει στο χώμα — στάλες μιας αλλοιώτικης βροχής...

...Αφήνοντας πίσω τους ξερές σκιές τυλιγμένες με τη μονή συννεφιά του ουρανού. Κι εκείνη, σύντομα τη θέση της έδωσε στην παγωνιά του χειμώνα.

Το ποτάμι στέρεψε. Στενές λιμνούλες που μέσα του έμειναν σκλήρηναν σε παράξενα σχήματα.

Η λιγοστή τροφή λιγόστεψε κι άλλο, μα όσα απ' τα ζώα προνόησαν φάνηκαν ν' αντέχουν. Μαθημένα στις διαθέσεις της φύσης, ξανάπεσαν στη νάρκη τους ή κρύφτηκαν στις ζεστές φωλιές τους.

Και το χιόνι που ήρθε, όταν ήρθε, δε βρήκε παρά έρημη γη για να σκεπάσει· κρύσταλλοι που έντυσαν τα γυμνά κλαδιά.

...Η πνοή του αγέρα φύσαγε παντού, σα σημάδι ασάλευτο μιας καινούργιας ζωής...

Κι εκεί, — στου δάσους τα λαβωμένα βάθη— λευκές έπλεξαν θύελλες τον μανδύα ενός κάστρου.

...

Η γαλάζια πεταλούδα ποτέ της δε γύρισε.

Μήτε από τ' άγγιγμα των βροχών, μήτε από το χτύπημα των φτερών του ψύχους.

Κι η θλίψη σκόρπισε, τις ελπίδες του νεαρού βασιλιά.

Στα τείχη, η κρυμμένη υγρασία μετατράπηκε σε πάγο, κι οι ρωγμές αυξήθηκαν για ακόμα μια φορά. Μα δεν τον ένοιαζε... Θα τις έφτιαχνε μάλλον την άνοιξη.

Οι κήποι του μαράθηκαν. Τα πέταλα των αμάραντων ανθών σκόνη έγιναν γλυστρώντας στον άνεμο... Μα δεν προσπάθησε να τα προστατεύσει.

Εκείνον το χειμώνα έδιωξε τους υπηρέτες όλους. Ήθελε κανείς να μην τον δει.

Και να μη βλέπει κανέναν.

...Μονάχος γύριζε στα δωμάτια του κάστρου του. Μονάχος, ξύλα κουβάλαγε στον χιονοσκεπαστο πύργο.

Οι πεταλούδες των κήπων του έσβησαν αργά. Κι όσων κάποτε θαύμασε τα πανέμορφα χρώματα, μονάχος τις σκότωσε, μονάχος τις έκλεισε σε μεγάλα κάδρα. Κάδρα παλιά, ή άλλα καινούργια. Κάποιες στριμώχνοντας... Ή πετώντας άλλες.

Κι ύστερα τις κρέμασε στην ψηλότερη σάλα...

Όμως για καιρό δεν ανέβαινε σε κείνη.

Δεν σήμαινε τίποτα για αυτόν να τις δει. Να τις θαυμάσει, σαν πρώτα.

Τα διάφανα φτερά στους αδιάφορους τοίχους έμοιαζαν

πια να στέκουν δίχως νόημα.

Από συνήθεια άναβε τότε-πότε το μεγάλο τζάκι. Από συνήθεια παραμέριζε την μακριά κουρτίνα κοιτώντας τις νεκρές πεταλούδες του. Θυμόταν τότε, στιγμές ανώφελες, τον τρόπο που είχε την καθεμιά τους παγιδεύσει. Σαν ένα παράξενο παιχνίδι του μυαλού του.

Πώς τις κορόιδεψε, πώς τις προσέγκυσε στους ανθισμένους κήπους. Κι εκείνες, πώς εύκολα αφέθηκαν στα δίχτυα του...

Από συνήθεια πίσω τραβούσε την υφασμάτινη κουρτίνα, πριν επιστρέψει στο υπόλοιπο κάστρο του. Από συνήθεια κοιτούσε μέσα απ' τα ασφαλιστά τα τζάμια των παραθύρων.

...Πέρα απ' τους κοιμάμενους κήπους, και τα ακοίμητα τείχη. Προσμένοντας τί;

Από συνήθεια έτρωγε και κοιμόταν. Από συνήθεια ζούσε κι ανάσαινε στον ασάλευτο κόσμο του.

...

Άλλες μέρες πάλι, μέρες ολόκληρες, ο τοίχος εκείνος ήταν το μόνο που έμοιαζε να έχει σημασία.

Έπιανε τον εαυτό του να θυμάται ξανά... Να σκέφτεται συνεχώς τα πλανεμένα φτερά του.

Ανέβαινε τότε και πάλι στην όμορφη, αγαπημένη του σάλα... Καθόταν στη βαριά πολυθρόνα του και τις κοιτούσε σιωπηλός, του χρόνου πτυχές απροσδιόριστες. Χανόταν μέσα τους. Κάθε φορά όλο και περισσότερο...

Έφευγε απλά κι επέστρεφε, δίχως στιγμή μακριά της να 'χει λείψει.

Με τον καιρό σταμάτησε να κλείνει την υφασμάτινη κουρτίνα. Κι ούτε που θυμότανε πια ν' ανάβει τη φωτιά στο τζάκι.

Μόνο την παντοτινή σκιά του χειμώνα άφηνε να μπαίνει απ' το μεγάλο παράθυρο.

Να σκεπάζει με τη θολή της λάμψη τον ακόμα πολύχρωμο τοίχο.

Τις σκοτεινές δάδες, και τη γκρίζα καρδιά του.

Με τον καιρό έπαψε να τρώει... Κι είχε θαρρείς ξεχάσει του κάστρου του τους υπόλοιπους ορόφους.

Συνέχιζε μόνο να κοιτά βαθιά τα ξύλινα κάδρα του.

Πλησίαζε κοντά τους, καλύτερα γυρεύοντας έτσι να τις αντικρύσει. Όμως δε του θύμιζαν τίποτα πλέον...

Τραβιόταν παραπέρα να τις παρατηρήσει όλες. Αλλά δεν υπήρχε πια τίποτα πάνω τους να δει.

Ωσπου, σιγά-σιγά, έπαψε τα πάντα να σκέφτεται. Έπαψε να μετρά τις ώρες. Τις μέρες εκείνες, που χωρίς να 'ρθουν, πέρασαν...

Σιγά-σιγά έπαψε, έτσι απλά, να υπάρχει...

Κι ύστερα, κάποια ήσυχη χειμωνιάτικη νύχτα, μια νύχτα σαν όλες, εκεί που είχε γύρει ανήμπορος στο πέτρινο πάτωμα, ένα δάκρυ κύλησε καυτό στα γαλάζια του μάτια.

Πίσω του ξεδιάλυνε, αιώνια αμετάβλητη, η εικόνα του

ακάλυπτου τοίχου του. Η πνοή του στάθηκε, κι ο χρόνος φάνηκε να φτάνει στο τέλος του.

Πέρασε αργά τις άκρες των δακτύλων του στα ξεραμένα του μάγουλα.

Μια μορφή που ξέφτισε σ' ένα ξένο πρόσωπο.

Έσφιξε τις γροθιές του μ' όση ακόμα είχε δύναμη.

Κι η κραυγή που άφησε, σαν πάντα να το 'θελε, διαπέρασε — όλο ισχυρότερη — τον νεκρό του πύργο.

...

Από το πρωϊ κι όλες της επόμενης μέρας, άναψε πάλι τη φωτιά στο σβησμένο τζάκι.

Γονατιστός ξεκλείδωσε το μικρό, σφαιριστό σεντούκι.

Και, κατεβάζοντας προσεκτικά ένα-ένα τα κάδρα του τοίχου του, μονάχος πάλι κλείστηκε στη μεγάλη σάλα...

* * *

...Όταν, επιτέλους, ήρθε η άνοιξη το δάσος έδειξε, πόσο την περίμενε...

Το ποτάμι που άφριζε της έδωσε να πει.

Κι εκείνη ντύθηκε στις μορφές των ζώων.

Τα σύννεφα που γύρω της άνοιξαν, της χάρισαν ουρανό. Ντύθηκε τότε τις μορφές των πουλιών.

Μία μία έκλεισε τις τόσες πληγές της, χώρο δίνοντάς της για να ξεκουραστεί...

Μία μία στόλισε τις τόσες πλευρές του, ξεχνώντας όπου άγγιξε την ευωδιά και τ' άνθη του κορμιού της.

Κι όταν ο ήλιος έριξε επάνω της το ζεστότερο βλέμμα του, σιωπηλά του αφέθηκε... Ένωσε ανάλαφρο το μικρό της σώμα, να διαλύει στον άνεμο.

Κι η καρδιά της σκόρπισε, σμήνη πεταλούδων.

...

Ο νεαρός βασιλιάς περιδιάβαινε ήρεμος ξανά τα δρομάκια του κήπου του. Το κάστρο του έρημο· μονάχος παρέμενε πίσω από τα τείχη.

Οι υπηρέτες ακόμα δεν έλαβαν εντολή να 'ρθουν... Και σ' όσους του μήνυσαν, είπε πως δεν ήθελε φέτος επισκέψεις.

...Μα οι μικρές του πεταλούδες ήρθαν και πάλι στην ώρα τους. Φόρεσαν φιλάρεσκα τα λεπτά φτερά τους κι άπλω-

σαν τους ίσκιους τους, σε ηλιοφώτιστα άνθη.

Εκείνος, δίπλα τους, πιστός, ήταν εκεί να τις καλωσορίσει για ακόμα μια φορά. Σαν πρώτα.

Να γελάσει... Να χαθεί μαζί τους στα χρώματα.

Και στ' άρωμα αυτό που τις κρατούσε... Που γλυκά πλημμύριζε τα στενά δρομάκια, απαλά σεργιάνιζε στις κορυφές των δένδρων, και κατόπιν έφευγε πέρα προς το δάσος.

Να υποδεχθεί τις πεταλούδες που κατέφθαναν ακολουθώντας το.

Να τους δείξει τα σπάνια, τα θαυμαστά που αναζητούσαν φυτά... Τα εντυπωσιακά δένδρα.

Να τις ξεναγήσει ευγενικά στο κάστρο του.

Στις μικρούλες κάμαρες, τις μεγάλες σάλες. Στους χώρους με την περίτεχνη διακόσμηση...

Και να τις αφήσει μετά, ανεμπόδιστες, παντοτινά να χαρούν το πέταγμά τους. Την ξεγνοιασιά, και των κήπων τους το γλυκόπιτο νέκταρ.

* * *

Ήταν μια όμορφη ανοιξιιάτικη μέρα όταν ήρθε.

Τον βρήκε να κάθεται, διαβάζοντας, σε κάποια απ' τις σάλες του κάστρου του. Ήταν σκυφτός. Απορροφημένος...

Γύρω του πράγματα κι αντικείμενα αγαπημένα. Καθένα τους, θα 'χε με προσοχή, με υπομονή και κόπο σίγουρα διαλέξει.

Στον τοίχο πίσω του, εικόνες κρέμονταν με τη μορφή του σε δόξες αλλοτινές.

Τότε —παλιά πολύ— που ντυνόταν το βαρύ βασιλικό του ένδυμα και, καθισμένος στο θρόνο του, έβλεπε μπροστά του να σέρνονται αυλικοί κι αρχόντοι.

Τότε που όλοι έτρεμαν τις κινήσεις του σκήπτρου του...

Το κατέβασμά του, σήμαινε τότε το τέλος. Το αντίθετο χάριζε, μια ακόμα αρχή.

Στα χέρια του αφημένα πάντοτε το δάκρυ κι ο θάνατος. Η ανθρώπινη μοίρα, κι ό,τι λέγαν ζωή.

...Στο μεγάλο ξύλινο τραπέζι, δίπλα του, ολόδροσα αναπαύονταν λουλούδια του κήπου του, σ' ένα πολύτιμο κρυστάλλινο πανέρι.

...

Ο ήλιος έμπαινε απ' τ' ανοιχτό παράθυρο.

Όπως μπήκε κι εκείνη.

Οι χρυσές του ακτίνες, χτυπούσαν το δάπεδο, κι ύστερα

δειλά διαχέονταν σ' όλο το δωμάτιο.

Την είδε μέσα απ' τον μεγάλο καθρέφτη να φτερουγίζει στο φως. Ν' ακουμπά απαλά, ανεπαίσθητα, το φαρδύ πρεβάζι.

Μέσα απ' τον καθρέφτη τον είδε κι αυτή. Έμοιαζαν κι οι δυο τους, όπως κάποτε.

Άφησε το βιβλίο που κράτησε, πάνω στο τραπέζι.

Κι άφησε το βλέμμα του να χαθεί στον καθρέφτη αυτόν που την έκρυβε μέσα του... Κατόπιν σηκώθηκε με αργές κινήσεις και βάδισε προς το μέρος της.

Σταμάτησε λίγο μακρύτερα. Η ίδια παρέμενε ακίνητη. Κοιτάχτηκαν ήρεμα. Ίσως μια στιγμή. Ίσως περισσότερο.

Όσπου πρώτος μίλησε πάλι. Χρόνος σα να μην πέρασε από τη μέρα που 'φυγε...

«...Κανείς δε σε θέλει...» είπε σιγανά. Ίσα ν' ακουστεί.

«Γιατί ήρθες;»

...

Η μικρή πεταλούδα ντυνόταν την ανάσα του ήλιου. Εκείνος, πιο πέρα, στεκόταν στο ημίφως.

«...Δεν ξέρω...» αποκρίθηκε. «Δεν ξέρω...»

Μπορεί η σιωπή, μπορεί η ώρα να 'ταν κι η στιγμή, όμως

δε γέλασε στα λόγια της καθόλου. Λόγια αστεία...

«Γιατί δεν έφυγες μακριά;», τη ρώτησε μόνο.

«Έφυγα...» «Έφυγα για τις άκρες του δάσους...»

«Τότε;»

Το βλέμμα της έγυρε ελαφρά. Όσπου άδαιο κάπου στάθηκε πριν απαντήσει...

«...Όπου κι αν πήγα, στο κέντρο του δάσους βρισκόταν πάντα ένα κάστρο... Κι ένας πύργος έστεκε στο δικό του κέντρο.»

«Το κάστρο σου, ήταν για μένα πια το δάσος όλο...»

«Εσύ», μια μέρα άλλη θυμήθηκε, «δε μου το είπες κάποτε;»

Έμενε ανέκφραστος.

«Εποχές ήρθανε από τότε και κρυφτήκαν πάλι...» ψιθύρισε· τόσο σιγά, αδιαφορώντας αν θα μπορούσε κανείς να τον ακούσει.

«...Πώς άντεξες;»

«Πώς άντεξες, μικρή πεταλούδα;» ρώτησε δυνατότερα.

«Ο χειμώνας στο διάβα του, σκέπασε τα πάντα...»

Δεν τον κατάλαβε να προχωρά. Κι όμως είχε αργά στο πλάι της ξανάρθει.

Σήκωσε το βλέμμα της θλιμμένο, στα δικά του μάτια.

«Όπως και 'συ...» απλά αποκρίθηκε.

«Έτσι...

Έτσι ακριβώς.»

Είχε τεντώσει το χέρι του από πάνω της. Σιωπηλή η σκιά των δακτύλων του απλώθηκε στα μικρά φτερά της. «Έπρεπε να 'ρθεις νωρίτερα...», είπε μονάχος. «Γιατί δεν ήρθες πιο νωρίς...»

...Μα λόγια ήταν που δε νοιάζονταν για απάντηση...

Άρχισε σιγανά να κατεβάζει τη σκοτεινιά του χεριού του προς το μέρος της. «Γιατί ήρθες;

Πες μου τουλάχιστον αυτό...»

Όμως εκείνη δε βρήκε λόγο για να πει.

Κι αυτός υπομονή δεν είχε πια να περιμένει...

Είδε το χέρι του να πλησιάζει και να την τυλίγει. Το ένιωθε να σφίγγει το κορμί και τα φτερά της... Τα μακριά του δάχτυλα την πίεσαν κι άλλο, την πονούσαν ίσως, σα γύριζε την παλάμη του να την αντικρύσει. Και το γέλιο που από μέσα του ξέφυγε, όταν τη βρήκε εκεί στο χέρι του ξανά, ίσως λιγάκι να την πείραξε.

Όμως δεν είπε τίποτα ούτε τώρα. Δεν είχε τίποτα να πει.

«Μπορώ να σπάσω τα φτερά σου με μια κίνηση...» μέσα στο γέλιο του, μίλησε εκείνος. «Γιατί, γιατί να μη μπορώ να τα λυγίσω;»

Σήκωσε το χέρι του ψηλότερα. Μια διάφανη φλόγα έλαμπε μέσα του.

Την πήρε μαζί του στους διαδρόμους του κάστρου του. Ανέγγιχτα όλα γύρω τους, έμοιαζαν σαν την πρώτη φορά. Υλικά μοναδικά σε σχέδια αζεπέραστα... Έπιπλα σμιλευμένα από χέρια ικανά... Αίθουσες κι αίθουσες που φτιά-

χτηκαν για κείνον.

Μόνο μια πόρτα άνοιξαν που δεν είχαν πρωτύτερα.

Μια πόρτα που έβγαζε σε μια κυκλική σκάλα. Κι αυτή σε μια μεγάλη σάλα...

Μια σάλα, μ' απλωμένη κουρτίνα στη μια της πλευρά.

...Το μικρό της βάζο βρισκόταν στην παλιά του θέση.

Έριξε το σώμα της μέσα του κι ετοιμάστηκε να κλείσει το ανάλαφρο σκέπασμα.

«Ξέρεις ότι δε χρειάζεται...» του είπε.

«Κι όμως...», ευγενικά σχολίασε, «Θα 'θελα τόσο, — και 'συ νομίζω— όσα περάσανε να θυμηθούμε...»

Ήσυχα έκλεισε το στρογγυλό άνοιγμα, και μαζί του πήρε τη γυάλινη φυλακή της, βαδίζοντας ανέμελα προς το μόνο παράθυρο.

Μια μεγάλη ήταν, σχεδόν έρημη σάλα.

* * *

...Ένα γαλάζιο κομμάτι ουρανού και η θέα του δάσους, περίμενε στην άκρη της. Μα χαμηλά της, λίγο πιο πριν, μια σειρά δρομάκια και μια θάλασσα χρώματα.

«Θυμάσαι;» ρώτησε γλυκά...

«Θυμάσαι άραγε τους κήπους μου, μικρή πεταλούδα;»

Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο εκείνο.

Το κάστρο του απλωνόταν λάμποντας κάτω από τον ήλιο. Η άνοιξη ανθούσε παντού.

«...Τα πελώρια τείχη μου...», συνέχισε. «Αυτά που κανέ-
ναν πια δεν ενοχλούν; Αυτά που κανείς δεν προσέχει;»

Στο πρόσωπό του αισθάνθηκε το χάδι απ' τις γύρω ευω-
διές. Αναδύονταν δίπλα του καλώντας τις σκέψεις να στρα-
φούν κοντά τους.

«Κοίτα τις πεταλούδες μου πόσο όμορφες μοιάζουν. Πε-
τούν για μένα και μόνο, θυμάσαι;

Στους κήπους μου γεννιούνται και γεννούν, αυτά που νομί-
ζουν παιδιά τους.»

«...Και τη στιγμή ακριβώς του θανάτου τους», συμπλήρω-
σε, «τα φτερά τους γίνονται για πάντα δικά μου...»

Το ίδιο κρύο διαπέρασε σαν τότε το κορμί της. Μα τώρα

πια, ίσως να το 'χε κάπως συνηθίσει.

«Ζητάς», του είπε, «ό,τι ποτέ δε θα έχεις...»

Ένα χαμόγελο άνθισε κι απαλά ξεράθηκε στα χείλη του. Ένα χαμόγελο γεμάτο κατανόηση. Μαζί του θα 'λεγες μάλ-
λον πως σβήσανε τα λόγια της.

Μα ύστερα γύρισε ήρεμα στο εσωτερικό της μεγάλης του
σάλας. Ακούμπησε το βάζο της στο ψηλό του, στρογγυλό
τραπεζάκι, κι οι λέξεις της επέστρεψαν στο νου του.

«...Μικρή μου πεταλούδα» παρατήρησε, και χαμογέλασε
πάλι. «Τόσες εποχές επάνω σου πέρασαν. Κι ούτε κι εκείνες
μόρεσαν κάτι να σου μάθουν...»

«Κάνεις ακόμα τα ίδια λάθη, όπως πρώτα...»

Το βλέμμα του ήταν αυστηρό κι όμως έμοιαζε στοργικό
συνάμα. Η φωνή του μέσα της βυθίζοταν βαθιά. Μια φωνή
αργή, γλυστρούσε σταλάζοντας στο πέρασμά της ζεστασιά.

«Οι πεταλούδες εκείνες... Οι πεταλούδες που μόλις αντί-
κρυσες δε θα μπορέσουν να έχουν ό,τι κι αν φαντάστη-
κες... Ό,τι κι αν μόνη φαντάστηκες.

Εσύ, μικρή μου πεταλούδα...

Εσύ, δε θα μπορέσεις τίποτα να έχεις! Ποτέ.

Εγώ μπορώ.

Μπορώ!»

«Κοίτα, αν ίσως θέλεις» της είπε πιάνοντας σφιχτά τη

μεγάλη κουρτίνα.

«Κοίτα καλά μικρή μου πεταλούδα την αλήθεια που κάποτε ζήτησες...»

«...Σώματα,
...Σώματα και φτερά...

...ΟΛΑ δικά μου!»

* * *

Είχε με δύναμη τραβήξει το κυματιστό ύφασμα προς το μέρος του.

Φανερώνοντας έτσι, ακάλυπτον, τον αγαπημένο του τοίχο. Τον τοίχο αυτόν, των λόγων του παντοτινά που φύλαγε, την περίτρανη απόδειξη.

Έμεινε απλά, ανήμπορος μια στιγμή να τον κοιτάζει.

Κι ύστερα γύρισε πάλι να την αντικρύσει. Σε κάποια κίνησή της ψάχνοντας να βρει, άραγε τώρα τι στα μάτια της κρυβόταν.

...Γιατί —πόσο παράξενο— ο τοίχος εκείνος που εμπρός της εμφανίστηκε δεν έμοιαζε ίδιος...

Σε ένα κάστρο ολόιδιο, θα 'ταν εκείνος ίσως που είχε μόνο αλλάξει.

Κι όποιος τον έβλεπε, θα 'λεγε άλλαξε πολύ...

Άλλαξε, θα 'λεγε, για πάντα.

Πως τώρα φανερώθηκε, θα συμφωνούσε.

...Τα κάδρα αυτά —φτερά γεμάτα— που κάποτε τον στόλιζαν, πάνω του δε βρισκόντουσαν σε μια τυχαία αρμονία. Όχι πλέον.

Σαν ένα χέρι ακούραστο τις θέσεις τους να διάλεξε, ξανά και ξανά τοποθετώντας τα.

Βαλμένα συνεχόμενα, σχεδόν δίπλα-δίπλα, ομόκεντρα ευδιάκριτα τόξα ώσπου σχημάτισαν στην πλατιά καμπύλη του. Τόξα παγιδευμένα ευφάνταστα, στο πάτωμα ανάμεσα, και την απαγορευτική γραμμή της οροφής.

...Τόξα σαν κύμα που άνοιγαν, που όλο απλώνονταν, ήρεμα σβήνοντας όσο απομακρύνονταν.

Τόξα που έκλειναν, που όλο μάζευαν —σαν πέταλα που σμίγανε—, κύκλους ολόκληρους τελικά σχηματίζοντας προς το νεοδημιούργητο κέντρο.

Κάδρα παρόμοια, ταιριαστά, αλάθητα στον τοίχο κρεμασμένα. Τον λογισμό που τύλιγαν, και τ' άντρο των ματιών σου...

...Κι εκεί, στο κέντρο αυτών των κύκλων όλων, στο κέντρο εκείνο της μεγάλης αίθουσας —απέναντι ακριβώς απ' τ' ανοιχτό παράθυρο—, ένα ακόμα κάδρο στηριζόταν.

Ένα απλό, άδαιο τετράγωνο κάδρο.

Απ' το πιο όμορφο και ζηλευτό, καφετί ξύλο.

...

Η γαλάζια πεταλούδα έστεκε σιωπηλή. Συναισθανόταν, θολά ίσως, ακαθόριστα ό,τι ένιωθε θ' ακούσει.

Ο βασιλιάς μονάχα, σα να 'χε λησμονήσει όλα όσα έγιναν κι ό,τι λόγια αρχίνησαν, βάδισε ατάραχος προς το κέντρο του τοίχου του.

Έφτασε κοντά του, κι άγγιξε απαλά το μικρό αυτό κάδρο. Την παράξενα ζεστή του κορνίζα.

...Ωρα θα 'χε περάσει αρκετή να το κοιτά. Σχεδόν αδιαφορώντας για την μικρή του κρατούμενη. Όταν, δίχως να γυρίσει προς το μέρος της, έκανε πάλι να μιλήσει.

* * *

...Ο άνεμος έμπαινε, λιγοστός, απ' τ' ανοιχτό παράθυρο.

Μαζί του κρύβοντας, πριν στη σάλα χαρίσει μια στιγμή, τη μυρωδιά του δάσους. Μια μυρωδιά, υφασμένη αχώριστα από των λουλουδιών τις φιλάρεσκες πνοές, και τις αδιάκοπες ανασεμιές των δένδρων.

«Κάποτε...»,

είπε ξεκινώντας. Μα η φωνή του δίστασε κι η φράση του έμεινε για λίγο ατέλειωτη.

«...Πάνε χρόνια» ψιθύρισε.

Η γαλάζια πεταλούδα παρέμενε αμίλητη. Ένα άδειο κάδρο κοίταζε. Και μια εικόνα, που μπροστά του ξέχναγε, και θυμόταν ό,τι έσβησε...

«Τον καιρό εκείνο ήταν που το κάστρο μου έκτιζα...

Τότε που τα τείχη μου ακόμα δεν είχαν φτιαχτεί, και τους πολέμους που θα 'ρχονταν δε μπορούσα να ξέρω...»

Οι λέξεις στα χείλη του στάθηκαν ξανά. Τον τοίχο αυτόν που χρόνια ανάσταινε, ήταν σα να 'θελε να ξεπεράσει.

Όσπου το βλέμμα του τρεμόπαιξε. Γλύστρησε, χάθηκε στα άγνωστα βάθη του μικρού του κάδρου.

«Τότε που αναζήτησα το στολίδι αυτής που έμελλε να γίνει η πιο ξεχωριστή από τις σάλες μου όλες.»

«Που στα διάφανα φτερά», συνέχισε, «την υπέρτατη είδα ομορφιά, και μία μία άρχιζα ήδη να μαζεύω τις θαυμαστές πεταλούδες μου...» «...Απρόσμενα, όλο και περισσότερο παρασυρμένος...»

...

«...Τους υπηρέτες μου έστειλα να βρουν και να μου φέρουν του δάσους τ' ομορφότερο ξύλο.»

«Αυτό που θα μπορούσε να κρατήσει, αυτό που θα μπορούσε να αναδείξει... του κάστρου μου το πιο πολύτιμο α-πόκτημα.»

Το κεφάλι του ακούμπησε απαλά στον πέτρινο τοίχο. Στο χέρι του αισθανόταν αμείωτη τη ζεστασιά του κάδρου του... Την ηρεμία του ξύλου του.

Κι αυτός, εκφράσεις που άλλαζε, κάποιες στιγμές αόριστες θ' απέμενε ανέκφραστος.

«...Έψαχναν τότε για καιρό παντού, θυμάμαι. Κλαδιά μαζεύοντας ως του δάσους τα πέρατα.»

«Ωσπου μια μέρα, μια μέρα ήταν ανοιξιιάτικη, γύρισαν κρατώντας στα χέρια τους ένα κλαδί, από ένα δένδρο είπαν που, όχι... όχι δεν είχαν ξαναδεί!» ...Ζωή σα να 'παιρνε θαρρείς, δίπλα στο κάδρο του σκυφτός, πως έλαμπε κι εκείνος.

«Υπήρχαν τόσα... όμοιο δε θα 'ταν όμως μ' όλα τ' άλλα.»

«Επιτέλους!», στις ίδιες μάλλον γέλασε τις σκέψεις του, «Το δένδρο είχα, είπα, που τα κομμάτια του τα κάδρα θα σχημάτιζαν για να κοσμήσουν τον τοίχο μου.»

«...Την επομένη, πήγα μαζί τους εκεί που μ' οδήγησαν...»

...

Τα βήματά του πίσω προχώραγαν σε μέρες περασμένες. Σε κατευθύνσεις άγνωστες στου δάσους πάνω τα σβησμένα μονοπάτια.

Άρχισε να γελά, μονάχος πάλι. Ωσπου σταμάτησε· από-

τομα ίσως.

«Οι ανόητοι!», είπε μ' οργή κι αμέσως σιώπησε. Μα δεν κατάφερε εντελώς να πνίξει τον θυμό του. Μήτε να διώξει μπόρεσε ό,τι έστεκε μπροστά του.

«Στο μικρό το ξέφωτο, στο φως ακόμα κάποιας ροδόχρωμης αυγής, βρισκόταν μόνο ένα δένδρο ξερό! Σάπιο.

Τόσο ψυχρό και σκοτεινό... Καταμεσής κι ας ήτανε της άνοιξης...»

«Είχαν κάνει λάθος!» ανώφελα συμπλήρωσε. «Δεν ήταν εκείνο. Κι αν ίσως αργοβύθιζε τις ρίζες του στο χώμα... Κι αν όρθωνε περήφανα το σώμα του στον ουρανό, δεν ήταν... δε θα μπορούσε να είναι εκείνο.

Δε θα μπορούσε να είναι εκεί!

Έψαξα... Έψαξα παντού τριγύρω να το βρω...

...Μα δεν υπήρχε πουθενά!»

...

Η απόγνωση είχε αρχίσει ήδη να διαγράφεται στα υγραμένα του μάτια. Σιγά-σιγά χαράκωνε τα ξεραμένα του χείλη.

«Το μόνο που μου 'μεινε από το δένδρο εκείνο, ένα κλαδί. Ένα μόνο κλαδί!

Ίσα-ίσα για να φτιάξω ένα κάδρο. Μα τώρα, δεν ήταν αυτό που θα με πείραζε τόσο· στα χέρια μου είχα το ένα, το κάδρο που θέλησα... Όμως καμιά πεταλούδα δεν ήταν άξια

μέσα του να βρεθεί! Στην ίδια σα να γύριζα αρχή.»

«...Έφτιαξα άλλα κάδρα. Κάδρα πανέμορφα. Κάδρα μεγαλύτερα. Μέσα τους έκλεισα άλλες πεταλούδες... Καμιά δεν έπρεπε πια να μου ξεφύγει.» «...Ούτε μία.» «Το ίδιο λάθος δεν έπρεπε και πάλι να συμβεί. Γύρευα κι άλλες. Κι άλλες...

Αναζητώντας αυτή, αυτή μονάχα που δε βρήκα...

Αυτή, που δε φανερώθηκε ποτέ...»

Γύρισε προς το μέρος της...

«Το φύλαξα πάντα κρυμμένο», ψέλλισε, «Στου κάστρου μου τον ψηλότερο πύργο.»

Τα μάτια του είχαν θολώσει...

Δε μπορούσε όπου κι αν κοίταζε να τη διακρίνει. Μα γνώριζε πως βρισκόταν εκεί.

«Σε περίμενα», τότε της είπε. «...Πάντα σε περίμενα...»

«Πριν όλα, έλεγα βαθιά μέσα μου πως μια μέρα θα 'ρθεις...»

Η φωνή του έβγαινε πλέον με δυσκολία.

Μια φωνή που έσβηνε, μ' ακόμα απλωνότανε για να τη φτάσει.

«Αυτό το κάδρο,
το 'φτιαξα για σένα...»

«...Κάποτε με ρώτησες γιατί, και δεν απάντησα! Δεν ήξερα.

Μα τώρα ξέρω! Τώρα, θυμάμαι...»

«Αυτό το κάστρο...» της είπε...

Ένα σώμα που ρίγησε.

Δυο μάτια που αμήχανα αναζήτησαν την οροφή.

«...Αυτό το κάστρο,

Το 'κτισα για σένα!»

...Και μια ανάσα που ήλπισε,
πως θ' αγγίζει το τέλος της.

«Για σένα...

...που δεν ερχόσουν ποτέ...»

* * *

Είχε γύρει το κεφάλι της, χαμηλά κοιτώντας στο γυάλινο βάζο.

Ο βασιλιάς βάδισε αποκαμωμένος κοντά της. «Πρέπει να είμαι δίκαιος μαζί σου», απολογητικά ακουστήκανε τα μαρμαμένα λόγια του. «Κάποτε, έκανα κι εγώ —εγώ ο ίδιος— ένα λάθος. Μ' εσένα...»

Πήρε το βάζο της στο χέρι του. Η γαλάζια πεταλούδα δε μίλησε και πάλι.

«...Το λάθος», ανέκφραστος συνέχισε εκείνος, «να σ' αφήσω να ξεφύγεις. Το λάθος να σ' αφήσω να πιστέψεις, πως θέση δε βρίσκεται για σένα στον τοίχο μου.

...Πως θέση δε βρίσκεται για σένα στο κάστρο μου.»

«Μα τώρα ξέρεις!» αργά της είπε, έχοντας σχεδόν ανακτήσει κάποιες από τις δυνάμεις της φωνής του...

«...Η θέση σου είναι, το κάστρο μου όλο! Το κάδρο μου αυτό —ένα στα τόσα που εύκολα αρνήθηκες— είναι ο αναπόφευκτος προορισμός σου!

Κι εγώ, εγώ που για σένα έκανα ό,τι έκανα... Εγώ που από σένα γεννήθηκα... δε το μπορώ να υπάρξω μακριά σου.

Η ώρα έχει έρθει να διαλέξεις. Κι εγώ, δε το μπορώ πια να

σ' αφήσω να φύγεις.»

Σήκωσε το βάζο της ψηλά. Σε κάποιον πύργο στεκόντουσαν, στη μέση εκείνη, μιας μεγάλης αίθουσας.

«Διάλεξε, λοιπόν, μικρή μου πεταλούδα.»

«Μα διάλεξε σωστά», την προειδοποίησε.

«Αυτή, είναι η τελευταία σου ευκαιρία!»

«Το κάστρο μου όλο...

Ή το σφιχταγγάλιασμα του ομορφότερου κάδρου μου!»

* * *

...Μιλούσε, μα κι αν οι φράσεις του δυνάμωναν, μάταια θα χάνονταν στο πέρασμα του ανέμου.

Γιατί η μικρή πεταλούδα είχε από ώρα στραφεί προς εκείνο το κάδρο... Σα να 'χε πλέον ξεχάσει τον νεαρό βασιλιά.

«Μικρό μου», μόνο ψιθύριζε, «κάδρο,» τις πληγές της προδίδοντας, «κανείς... κανείς δε σε σκέφτηκε την ώρα που σ' έφτιαχνε...»

Η σταθερή, η ακλόνητη μορφή του, κρυφογυρνούσε κι άλλαζε στο νου της... Ένα κλαδί, ένα δένδρο για λίγο γινότανε... Ένα δένδρο που κάποτε αντάμωσε. Ξερό ή ανθισμένο —το ομορφότερο όλων— στου δάσους πάντα κάποιο χαμένο ξέφωτο.

«...Διάλεξε...» πίσω της άκουγε ικέτιδα και προστακτική, τη φωνή του να υψώνεται...

...Εκείνο δεν είχε τίποτα να πει. Έστεκε βουβό.

Ένα κομμάτι του αμίλητο παρέμενε, κρεμασμένο σε τούτον τον τοίχο. Ένα κομμάτι του. Τόσο μικρό και κουρασμένο.

Η ίδια θα μπορούσε, αν μοναχό για μια στιγμή θα το 'θελε, να το στολίζει. Μια γαλάζια θάλασσα να γίνει για κείνο, τριγυρισμένη από την πιο όμορφη, απέραντη ακτή...

Μα κάτι τέτοιο, δε θα γινόταν να συμβεί.

Το έβλεπε μπροστά της. Βρισκόταν στο πύργο του, χρόνια τώρα, με υπομονή σα να περίμενε κι αυτό. Ποιος ξέρει τί...

«Διάλεξε...», πόσο ισχυρότερα τα λόγια του αντηχούσαν... Μα, αλλοίμονο, δρόμο ποιον να 'βρουν, να σταθούν να φτάσουν κοντά της.

Μαζί του πάντα —ανόητα μαζί—, κάποια μικρή, μικρή πεταλούδα άντεχε να πετά παγιδευμένη στο κέντρο του... Όμως εκείνη, παρόμοια σιωπηλή, όχι, δεν είχε τόσο την ανάγκη της.

...Τα αόρατα φτερά της, ο βασιλιάς ποτέ δε θα μπορούσε να διακρίνει... Ίσως εκεί, μα πάντα έλειπε από τη συλλογή του. Τη σκέπαζε ίσως, κι αν άθελά του όχι πια... Μα η μόνη θα 'ταν που θ' άξιζε κανένας να δει.

«Μείνετε ήσυχα...» αθόρυβα τους υποσχέθηκε... «Εσείς κι

εγώ παντοτινά θα κρύψουμε το μυστικό μας.

Κι οι κόσμοι όλοι, αργά πολύ ίσως νιώσουν τι έχασαν για πάντα...»

«Διάλεξε...» φώναξε τώρα...

Μιλούσε ποιός;

Αυτός που δε σεβάστηκε το μικρό της κάδρο!

...Ποτέ που δεν προσπάθησε να το καταλάβει! Ένα κλαδί που πήρε απ' του δάσους τ' ομορφότερο δένδρο και το μετέτρεψε... ζητώντας σε κείνο την ίδια τη ζωή να παγιδεύσει!

...Ένας άνεμος άρχιζε ν' αναβλύζει από μέσα της...

Αυτός, τη φυλακή που ζήτησε... και το μοναχικό φτερούγισμα των ονείρων του.

...Τα φτερά της άνοιγε, μα οι κεραίες της έλκονταν, σα μια στιγμή και μόνο να συμφώνησαν...

«Ήρθα για σένα μικρό μου κάδρο!» στις σκέψεις της μίλησε. «Για σένα που κανείς δε σεβάστηκε. Που μόνο μ' άξιζες, μα δε με ζήτησες ποτέ!»

...

...Ένας άνεμος ήταν που διαπερνούσε τον άνεμο... Τα γυάλινα τοιχώματα, τους τοίχους, και τα τείχη του κάστρου του.

Τα πλάσματα που ένωνε, ως ένα δένδρο φτάνοντας, στου

δάσους κάποιο κρυμμένο ξέφωτο, και που άλλαζε τον ρου του ποταμού, τραβώντας τον — κι εκείνον... — κοντά της.

Ορθάνοιχτα στήριζε τα μικρά, ανάλαφρα φτερά της.

Ο ήλιος μέσα τους ιρίδιζε στα χρώματά της όλα. Τα χρώματα ενός άδειου ουρανού... Ο κόσμος της δεν είχε τίποτα να πει. Μα η ώρα είχε έρθει για κείνη, σ' αυτόν το βασιλιά μια χάρη να κάνει τελευταία...

Γύρισε, λοιπόν, προς το μέρος του.

Εκείνος απέμεινε να την αντικρύζει. Ουρανός και θάλασσα, σμίγανε και χάνονταν, σ' ένα πέταγμα της... Δάση τόσα κρύβονταν, στη σιωπή της μόνο...

Κι αυτός χρόνια που γύρευε μια της μόνο απάντηση, μια στιγμή μόνο έμενε πριν την αποκτήσει.

«Λυπάμαι πολύ...» του είπε και χαμηλά του έγυρε τη συννεφιά των ματιών της.

Γιατί;

«Λυπάμαι...»

...Μια στιγμή ήταν!

Μακριά του όλα βρισκόντουσαν, μια στιγμή μόνο.

«Μα αυτό το κάδρο που 'φτιαξες για μένα,
Ποτέ δε θα δεσμεύσει τα φτερά του —

Κι αυτό —

Αυτό το κάστρο που 'κτισες μια μέρα,

Μονάχα Εσένα μπόρεσε να κλείσει.»

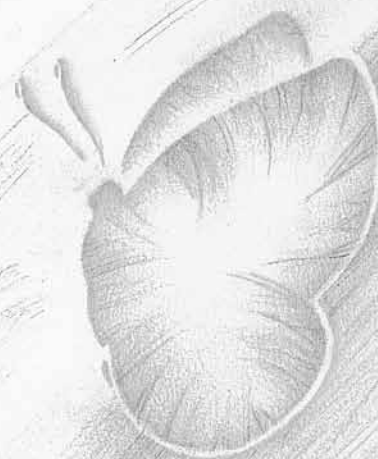
...

Ένα γέλιο πρόσκαιρα, στη σάλα εκείνη ακούστηκε. Και ένα ουρλιαχτό σαν έγινε, παντού τριγύρω απλώθηκε στροβιλιζόμενο στους διαδρόμους του κάστρου του.

Ένα ουρλιαχτό, που όμως πλάσμα δε θύμιζε του δάσους...

...Σχεδόν ταυτόχρονα, ένα γυάλινο βάζο θα θρυμματιζόταν, πάνω στη λαμπερή σιγή ενός κάδρου αταίριαστου...

Δίχως γιατί και δίχως θλίψη, με το μικρό μαζί κορμί μιας πεταλούδας, κομμάτια σπασμένα ανήμπορα που θα 'πεφταν στο πάτωμα...

* * *

Την κρατούσε στις χούφτες του. Σα βρόχινο πολύτιμο νερό.

...Που όμως δε ζήταγε απ' αυτό, μήτε σταγόνα... Ήθελε εκεί, πέρα, παντού, απ' όλους κι όλα να την προστατεύσει.

Κανείς, ποτέ... ποτέ μη την αγγίζει.

Εκείνη κοιτούσε τα σχισμένα φτερά της...

Θραύσματα τόσα είχαν απάνω τους χτυπήσει. Μα δε θα ήταν λύπη ό,τι κι αν ένιωθε. Μόνο μια απύθμενη κι αδι-αίρετη σιωπή... Ωστόσο το μικρό της κάδρο, το γυάλινο βάζο της είχαν τώρα σπάσει. Κι ο βασιλιάς ήταν κοντά της πια, λέγοντας τίποτα.

Ήταν γονατιστός απλά και την κρατούσε. Την κρατούσε στα χέρια του κι είχε τα μάτια σφαλιστά. Σκέψεις σβησμένες, να μη ρωτήσουν τι έκανε.

Να μη ρωτήσουν πώς μπόρεσε...

«...Ζήτα μου ό,τι θες...», της είπε μόνο.

«Ό,τι θες...», κι οι ήχοι έσβησαν στη μεγάλη αίθουσα.

...

Έμεινε αμίλητη.

...Ήχοι σα φευγαλαία, σα φθίνουσα που μοιάζανε βοή...

Δεν ήθελε τίποτα, στ' αλήθεια. Κι αυτά τα φτερά, αναρωτήθηκε, άραγε κάποτε τα θέλησε γιατί; ...Μα ο βασιλιάς ακόμα δε μπορούσε... Και καρτερούσε ακόμα, κάποια

απάντησή της.

Θυμήθηκε τη μοναξιά. Τις μέρες της — μέρες ατέλειωτες — σ' ένα γυάλινο βάζο. Θυμήθηκε τ' αλλοτινά γαλάζια φτερά της... Αυτά που κάποτε κρατούσαν τον ήλιο.

Τον βασιλιά, θυμήθηκε, σαν πρωτοξεκίνησε.

«...Αν σου ζητούσα να με σκοτώσεις...», ασήμαντα απόρησε, «...θα το έκανες;»

Εκείνος τaráχτηκε! Το σώμα του ρίγησε σαν άλλοτε και πάλι.

«Όχι...», απάντησε φοβισμένος. «Ποτέ...»

Η μικρή πεταλούδα έκλεισε τα μάτια της για λίγο.

«Πόσο παράξενο...» ανόητα ψιθύρισε. «...Γιατί το έχεις κάνει, χρόνια πριν...»

«Φύγε», τότε του είπε.

«Άφησε το κάστρο σου και φύγε μαζί μου...»

Ήταν μια λαμπερή... Μια ξέγνοιαστη ήταν μέρα...

Ο βασιλιάς την κοίταξε βαθιά. Στα μάτια της, ποιος ξέρει τι ζητώντας για να βρει... «Μη», την παρακάλεσε. «Μη μου το ζητάς αυτό, κατάλαβέ με...»

«Αυτό το κάστρο είναι η ζωή μου όλη...»

Έσκυψε το κεφάλι της. Όχι, όχι δεν ήθελε τίποτα να πει.

«...Αυτό το κάστρο κρύβει τον θάνατο», σκυμμένη μίλησε.

«Μπορείς παντοτινά ν' αρνιέσαι να το δεις... Μα μέσα του ξέρεις ποτέ πως δε θα γνωρίσεις ζωή.»

...Έμεινε εκεί· βουβός, τόσο βουβός και ξεχασμένος ώρα... Μια ασάλευτη, μια ελάχιστη μορφή σε μια άδεια σάλα.

Κι ύστερα αργά σηκώθηκε... Τις χούφτες του προσεκτικά κρατώντας ενωμένες. Βάδισε προς τ' ανοιχτό παράθυρο. Την άκρη αυτή την απaráλλακτη του πύργου του. Ωσπου σταμάτησε στο φαρδύ πρεβάζι.

Πάνω απ' τα όμορφα, τα πλάνα χρώματα του κάστρου του.

«Περίμενέ με» της είπε.

«Περίμενέ με στα τείχη, και θα 'ρθώ...» «Μπορείς...»

«Μπορείς να πετάξεις ακόμα;»

...Εκείνη γύρισε ξανά να τον κοιτάξει.

«Ας φύγουμε μαζί», τον παρακάλεσε. «Είμαι κουρασμένη...»

«Πριν έρθω...»

«Έχω να πάρω μαζί μου, κάτι τελευταίο.»

Της έγνεψε ενθαρρυντικά...

Τα χέρια του τέντωσε στο κενό.

«...Μικρή μου πεταλούδα...»

«Πήγαινε.»

«...Πήγαινε...»

Η κάθε της κίνηση, πονούσε τόσο...

Αργά σα βάδιζε στις άκρες των χεριών του. Κι όταν με κόπο από μέσα τους σηκώθηκε. Φτερά δοσμένα, σε μια πνοή του ανέμου... Πίσω της αφήνοντας δάκτυλα που έκλειναν...

Κλείνοντας, σαν έφευγε, μόνον ουρανό.

...Δεν έμεινε πολύ να την κοιτάζει. Ήρεμα στο εσωτερικό επέστρεψε της μεγάλης σάλας του...

Το βλέμμα του γύρω του μια φορά πλανήθηκε. Μια φορά ακόμα.

Πριν μια τυχαία δάδα πάρει από τον τοίχο του. Πρωτού βαδίζει προς του πατώματος το άνοιγμα.

Και πριν, τα χνάρια ακολουθώντας των σκαλιών του, γοργά χαθεί προς συνεχόμενους ορόφους.

...Μήτε σε 'κείνους όμως θα καθυστερούσε. Έστω κι αν μέρες μέσα τους, τις μέρες του ξεχνούσε. Το βήμα του τώρα θ' άνοιγε κι απλά θα προσπέρναγε.

Μια δάδα μόνο ανάβοντας στην όλη διαδρομή του.

Βαριές σιδερένιες πόρτες θ' άνοιγε στη φλόγα της.

Σκαλιά στενά θα διέκρινε που ένα-ένα ξυπνούσαν.

Του κάστρου του ώσπου θ' άγγιζε, τ' αμελημένα βάθη... Βάθη που μόνον έφτανε, και σκέπαζε σκοτάδι.

...Στην ασταθή, θολή της λάμψη αντικρύζοντας...

Δύναμη τόση, τόσο φυλαγμένη, για μάχες που δε δόθηκαν ποτέ...

...

...Ο χρόνος λίγος, μα έμοιασε να πέρασε μακρύς. Σαν άλλος χρόνος να 'ταν που κυλούσε. Κινήσεις γρήγορες, που φάνηκαν αργές.

Μια τελευταία πίσω που κοίταξε φορά...

Μια τελευταία που κοντοστάθηκε στιγμή...

Κι η ώρα θα 'φτανε, που θα 'πρεπε να φύγει.

* * *

...Η ώρα πέρναγε...

Η ώρα πέρναγε, κι εκείνος δεν ερχόταν...

Είχε αφηθεί απαλά στην κορυφή του τείχους. Έστω κι αν νόμιζε πιο πριν, δε θ' άντεχε ως εκεί.

Ακίνητη έμεινε, ίσα ν' ανασάνει.

Κι ύστερα γύρισε ν' αντικρύσει το κάστρο.

Μπροστά της, ο μεγάλος υψωνότανε πύργος του... Απρόσιτος, παραδιδόταν στο φως.

Στη βάση του κοντά, η πύλη κι οι πολύτιμοι κήποι του.

...Σ' αυτήν την πύλη καρτερούσε να φανεί. Πως κάπου θα τον δει περίμενε σ' αυτούς τους κήπους... Να προχωρά. Κοίταξε πιο καλά. Να τους διασχίζει. Κοίταζε πάντα.

Μα η ώρα πέρναγε...

...Τον δρόμο, νόμισε, θα βρει που θα 'βγαζε κοντά της...

Μα ο χρόνος πέρασε.

Πέρασε απλά.

Κι εκείνος δε θα 'ρχόταν.

...

...Κι ήταν μια κίνηση αχνή στο κάστρο που είδε τότε. Όταν πια δε περίμενε πως θα φανεί και πάλι. Στεκόταν ήρεμος ξανά στη γνώριμή του θέση. Ανέκφραστη, αδιάφορη μορφή... έχοντας όλα.

Ανέπαφη... ακλόνητη μορφή· ξεχνώντας όλα...

Ψηλά, στον μεγαλύτερο, πιο αγαπημένο πύργο.

Πίσω ακριβώς — ατάραχος — απ' τ' ανοιχτό παράθυρο.

...Στο μέρος της σα να κοιτά, κι αυτή να τον κοιτάει...

* * *

...Γύρισε μοναχά τα μάτια και το σώμα της, προς την πλευρά του δάσους. Δεν ήθελε άλλο τίποτα να δει.

Δεν ήθελε άλλο να σκεφτεί, παρά το δάσος...

Το δάσος που απλωνότανε μπροστά της... Σαν τότε που τη στόλισε χρώματα. Και που της έλεγε να πετά μακριά... Είχε ακόμα, έστω κι έτσι, τα μικρά φτερά της. Δεν ήταν πράγματι, ό,τι κάποτε θέλησε;

...Πίσω της...

...Τα σύννεφα χαμογελώντας κοίταξε, επάνω της που γλυ-
στρούσαν κι έφευγαν...

...Πίσω της, το μικρό της κάδρο είχε γίνει κομμάτια...

Θα 'χε τον κόσμο του διαβεί, δίχως να τ' αποκτήσει. Δί-
χως ποτέ φτερά να παγιδεύσει θα 'χε για πάντα λάμψει και
χαθεί...

Το κάστρο αυτό βρισκόταν πίσω της. Μια, δίχως-διέξοδο
που θα γινόταν φυλακή.

Κι εκείνος...

Που θέλησε μαζί της να το μοιραστεί. Που πρώτα ζήτησε
σφιχτά, να την τυλίξει στα δεσμά του... Όχι!

Που δε της πρόσφερε... Εκείνος, ποτέ του που δε γνώρισε·
και δε της πρόσφερε άλλο κάτι, παρά τον πόνο μόνο και τον
θάνατο. Όχι.

Μια τελευταία πίσω θα κοίταζε φορά.

Μια τελευταία μόνο θα στέκοταν στιγμή...

Η αύρα του δάσους έφτανε κοντά της. Μα πώς να βρει —
ποιό νόημα ν' αντέξει... Θ' άνοιγε πάλι τα μικρά φτερά της...

Κι απλά θα επέστρεφε στο σώμα τ' ουρανού.

* * *

...Βρισκόταν επάνω από τους ολάνθιστους κήπους του,

Και στα πελάγη αναδυόταν των ματιών του Όταν έγινε η έκρηξη...

Τότε που το κάστρο του· το δάσος όλο ίσως· συθέμελα ταράχτηκε.

Σαν, πόσο λίγο, άραγε άλλαξε τί;

...Που θα μπορούσε ποιός, να καταλάβει;

Δυνάμεις πια σα να μη συγκρατούσαν... τοίχους σαθρούς· σαν τον ψηλότερό του πύργο είδε να χαμηλώνει...

Να σιγοσχίζεται από μian άγνωστη αφορμή.

...Και τ' ανοιχτό παράθυρο να πέφτει, μ' εκείνον αφημέρον στο κέντρο του...

Όταν —ταυτόχρονα σχεδόν— καυτόν τον άνεμο ένιωσε να χτυπά το κορμί της. Να τυλίγει σφιχτά τα πληγωμένα φτερά της...

Και να την παρασύρει, μια ανείπωτη του χρόνου αποστροφή, Μακριά...

...Πέρα απ' τους κήπους.

...Κι από τα τείχη του κάστρου του.

Πέρα...

Πέρα απ' το τέλος.

...Κι απ' το ξεκίνημα του κόσμου του...

* * *

Είναι πρωϊ, κι ο ήλιος, ζεστός, ντύνει στο φως το καταπράσινο δάσος. Λουλούδια σε χρώματα τόσα, ανθίζουν ανάμεσα σε θάμνους και φορτωμένες φυλλωσιές, ενώ ο άνεμος ψηλαφιστά περνά γλυκαίνοντας τις σκιές των δένδρων.

Στο μικρό ξέφωτο γαλάζια λουλούδια —σα λιμνούλες δροσιάς— σκορπίζουν γύρω τους διάφανα αρώματα.

...Σύντομα, το χώμα τη θέση του δίνει σε σπηλιές, και σε βράχους που ολοένα υψώνονται, πριν τη θέα αντικρύσουνε μιας ακόμα κοιλάδας. Λουλούδια πάλι, όμοιες φυλλωσιές, μιας έλξης ωθούμενα ανεξήγητης ξανακινούν για τον πρόσκαιρο ορίζοντα.

Κάποιο ποτάμι κυλά σ' έναν ίδιο ρυθμό κάποιον δρόμο διασχίζοντας που ποτέ δε θα μάθει.

Μα πέρα... Πέρα απ' τον ποταμό κι από τα ξέφωτα, στου δάσους το απόμακρο κέντρο...

Πέρα από δένδρων θάλασσες ξεθυμασμένες στη γαλήνη κάποιου λόφου, κάτι μοιάζει ν' άλλαξε την προηγούμενη μέρα.

...

Η σκόνη που ξάφνου εκεί σηκώθηκε, επέστρεψε απαλά στη γη που γεννήθηκε. Τα τείχη, αργά και πάλι φανερώνονταν που δίχως λόγο στέκουν να θυμίζουν...

Πριν να χαθούν στο πέρασμα του χρόνου.

Ανάμεσά τους το κάστρο που κάποτε φαινόταν, δε διακρίνεται πλέον. Ποιάς λογικής, αντίστροφο το βύθισε παιχνίδι;

Εικόνες διάλυσης συνάμα ξεδιπλώνοντας· Ομίχλης νήματα, φλόγες που σβήνουν... Πρώτα σαν κράτησαν στο λυγρό τους σώμα, συντρίμια ορόφων, κάδρα φθαρμένα και φτερά πιο 'κει όσα μείναν.

Γερμένα στην πιο ξέχωρη των λουλουδιών δροσιά, πύργου ενθυμήματα κάποτε ενωμένα.

...Κι οι πέτρες έτσι κύλησαν σε αμάραντους κήπους... Κήπους, αλλοίμονο, ίσως που δε θ' ανθίσουν πια.

Οι πεταλούδες εκείνες που τους περιέβαλαν, δεν υπάρχουν τώρα. Μακριά όλες πετάχτηκαν τη στιγμή της έκρηξης. Κάποιες, ανέμων τη φορά θ' ακολουθήσουν· Το κάστρο αυτό κι αν τα φτερά τους στόλισαν, θα ξεχαστούν στο δάσος... Όπως το δάσος εύκολα λησμόνησαν, για να σταθούν εκεί.

Και κάποιες πριν βραδιάσει θα γυρίσουν. Σαν πρώτα πάλι αποζητώντας ό,τι, παράξενα, δε βρέθηκε ποτέ.

Ωσπου μια άνοιξη μια μέρα θα 'ρθει... Στη γη επάνω, ανέπαφο που θ' απλώσει το νιόσμιχτο στρώμα της... Κι εικόνες άλλες θα ανασυρθούν. Πριν να σβήσουν.

...Μονάχα μία... μια μικρή πεταλούδα, έχει ωστόσο απομείνει.

Εκεί κάπου· στων τειχών του το κέντρο. Τόσο μικρή... δεν έχει τίποτα να κάνει. Παντού ερημιά. Μόνο καπνοί...

Δεν έχει τίποτα να πει... Παντού σιωπή.

...Μόνο πετά.

Πετά για τον νεκρό βασιλιά...

Λωρίδες διάφανες κρέμουν στα γδαρμένα όνειρά της.
Μα κι έτσι ακόμα, ήταν

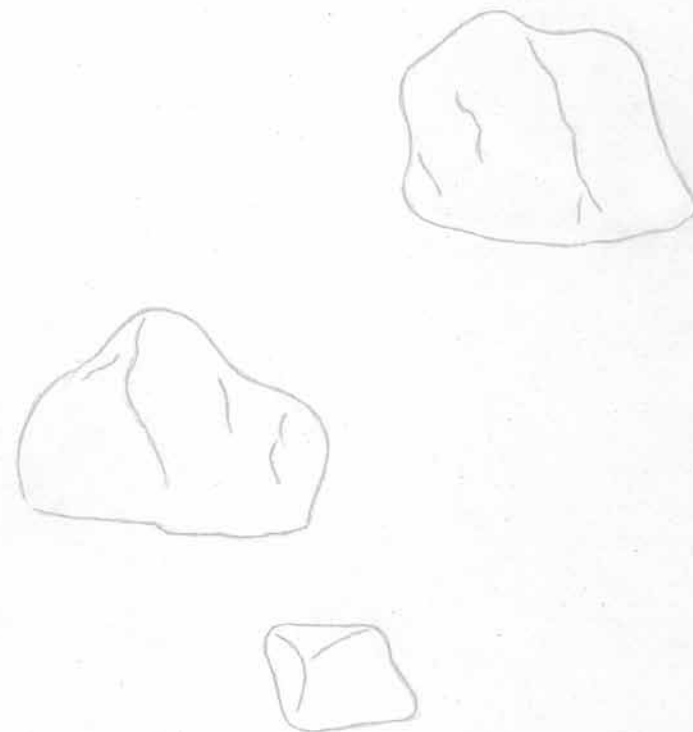
και πάντα θα 'ναι πιο ζεστά

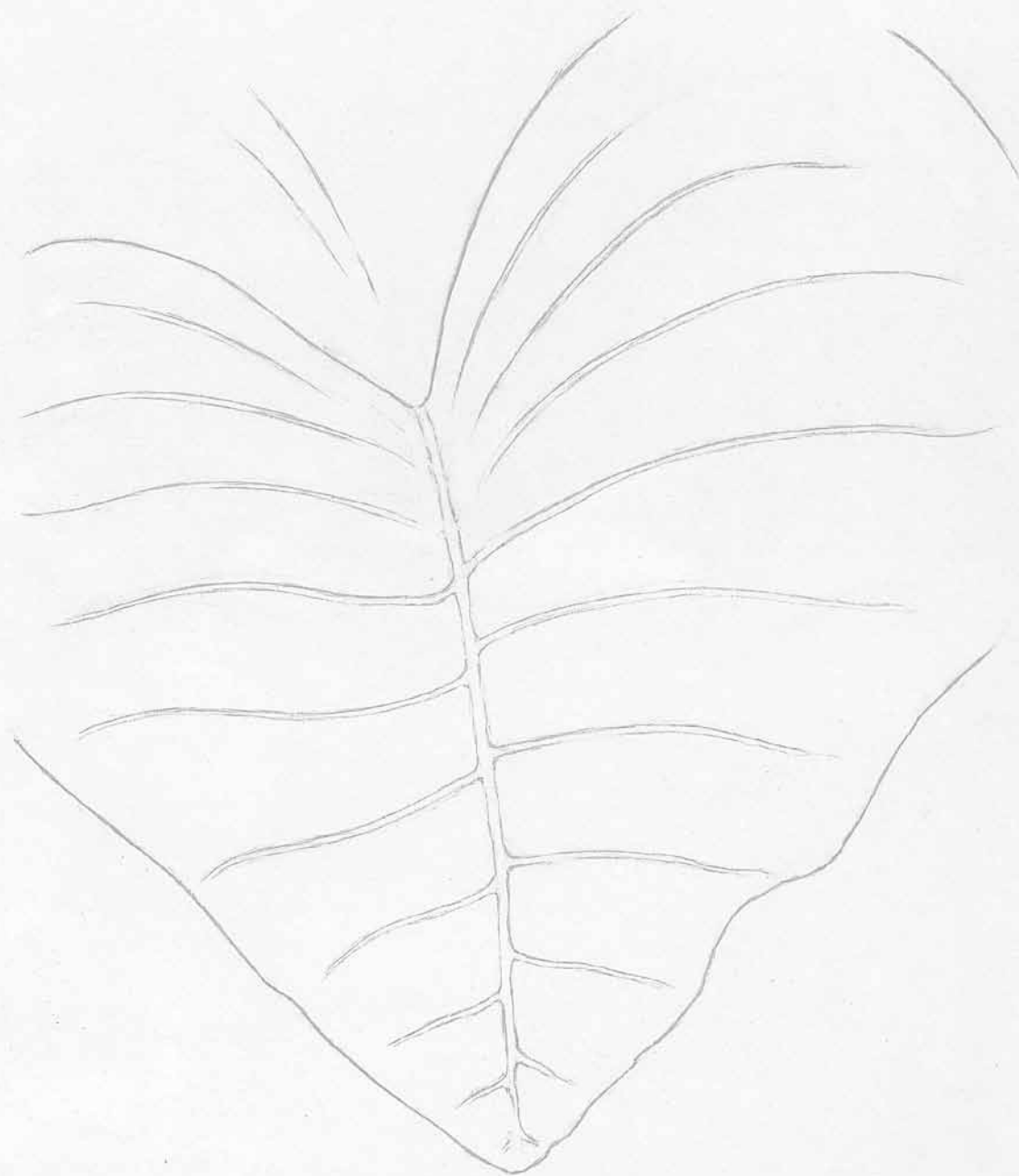
...απ' το ζεστό γαλάζιο τ' ουρανού.

...Κάθε τους χρώμα πιο βαθύ...

απ' το βαθύ των ωκεανών

το χρώμα.

Είναι αργά...

Κι έχουν περάσει πια χιλιάδες χρόνια.

...Κανείς δεν έμαθε τι απέγινε η μικρή γαλάζια πεταλούδα... Απλά, είπανε διάφοροι, πέθανε με τον επόμενο χειμώνα.

Άλλοι, πάντα στα ξέφωτα είπαν ζει με τα γαλάζια λουλούδια ή πως ακόμα αχνοπετά σ' ηλιόσχημους ανθούς... Άλλοι πάλι, υποστήριξαν πως κάποιοι τη σκότωσαν από καιρό. Πως τα φτερά της είδαν να κοσμούν, το πιο παράξενο από τα κάδρα του σπιτιού τους...

Μα αυτούς τους τελευταίους εγώ, δε το μπορώ να τους πιστέψω.

Κάποιοι, που συλλογίστηκαν βαθύτερα, και διεκδικούν λοιπόν για 'κείνους την αλήθεια λένε πως έσβησε, μα τα φτερά της ταξιδεύουνε στον άνεμο· το σώμα αναζητώντας μήπως βρουν που θα τα κάνει κάποτε δικά του.

Τέλος, έχει ειπωθεί για τη γαλάζια πεταλούδα πως δεν έδυσσε, μόνο αφέθηκε απαλά στις άκρες ενός δένδρου αρχαίου... Ή πως ξανάπλεξε με τρόπο κάποιο το κουκούλι της, μιαν άλλη μέρα αν ίσως γεννηθεί για να κινήσει απ' την αρχή και πάλι.

...

...Δεν ξέρω πλέον. Ίσως και να 'χουν όλοι δίκιο. Ίσως

απλά και να 'χουν, άδικο όλοι.

Θαρρώ ακόμα λίγο όμως θυμάμαι πως η μικρή εκείνη πεταλούδα κάποτε φτερούγισε... Τίποτα κι ας μη γνώρισα να πω απ' τη γέννησή της. Τις λεπτομέρειες έστω ας μη συγκράτησα του δάσους που πλανήθηκε. Μήτε και το όνομα ακριβώς του κάστρου που γκρέμισε.

...Μα αν κάποιοι πουν πως ήταν όλα θέμα τύχης, αναπολώ κάτι κι εγώ που θα 'πρεπε να γίνει.

Κι όσο κι αν ξέρω πως κανείς σας δε νοιάζεται —πέραν ίσως από κάποιους βασιλιάδες— είναι, ας πούμε, θέμα χρόνου να φανεί και πάλι.

Όπου θελήσετε...

Είτε στου δάσους ίσως κάποιο δένδρο αρχαίο. Είτε, —το ελπίζω— σε κάποιες νύμφες που θα πουν θα γίνουν πεταλούδες...

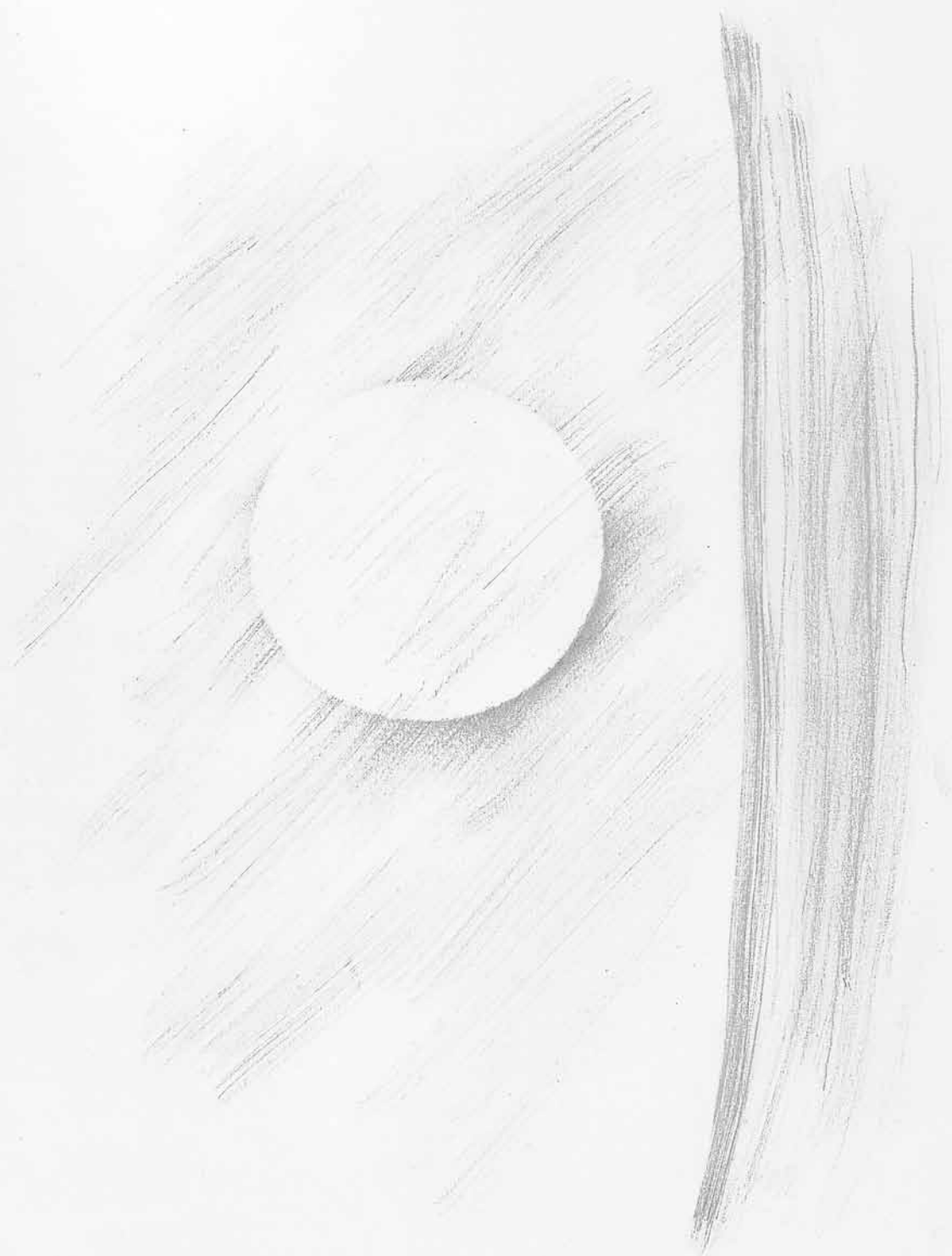
Όποτε θελήσετε.

Ως τότε...

Ως τη στιγμή να σχίσουμε, το χάρτινο κουκούλι μας...

Καληνύχτα.

...απ' τις σελίδες
κάποιου ανύπαρκτου βιβλίου...